ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

ஸ்ரீ மதுரகவியாழ்வார்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு.

இதற்கு ப்ரதிபதமும்,

ஸ்ரீ-உ-வே. பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்

பின்புள்ளாரருளிச்செய்த அரும்பதமும்

இவை,

வித்வான் - ஸ்ரீபெரும்பூதூர்

ஆசூரி - ராமாநுஜாசார்யரவர்களாலும்,

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீபாததூளியாகிய

கா - ராமஸ்வாமிநாயுடுஅவர்களாலும்

பலப்ரதிகளைக்கொண்டு பிழையறப்பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீ-உ-வே-திருமலை-நல்லான்சக்ரவர்த்தி

க்ருஷ்ணமாசார்யரவர்கள்

திருவடிசம்பந்தியும்,

பரசமயகோளரியாகிய

ஸ்ரீமான்-முடிச்சூர்-அப்பாவுமுதலியாரவர்களால்

ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும்,

ராயப்பேட்டை:

ஸ்ரீமத்வரவரமுநீந்த்ரரை வாழ்த்துஞ்

சபையைச்சேர்ந்தவருமாகிய

ஸ்ரீ - ரா - ராமக்ருஷ்ணபிள்ளையவர்களால்,

சென்னை:

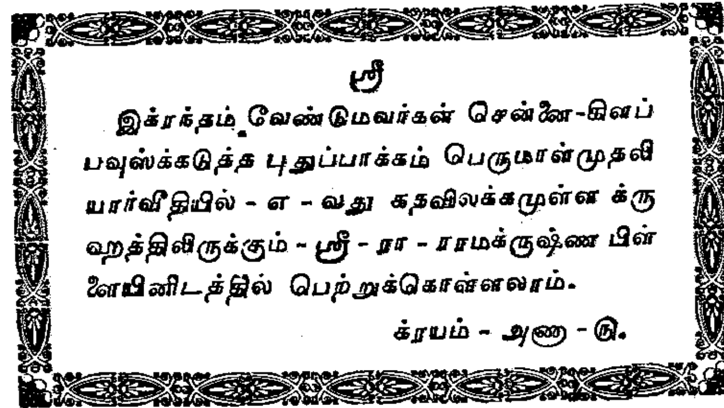
ஆதிகலாநிதி அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

முதற்பதிப்பு—௧000.

ஆழ்வார்திருவவதாரவருஷம்-௪௲அக-க்குச்சரியான

ப்ரமாதிவருஷம் - சித்திரை௴.

1879.

ஸ்ரீ

இக்ரந்தம் வேண்டுமவர்கள் சென்னை-கிளப் பவுஸ்க்கடுத்த புதுப்பாக்கம் பெருமாள்முதலி யார்வீதியில் - எ - வது கதவிலக்கமுள்ள க்ருஹத்திலிருக்கும் - ஸ்ரீ - ரா - ராமக்ருஷ்ண பிள்ளையினிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

க்ரயம் - அணா - ரு.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு.

ஸவ்யாக்யாநமான தனியன்கள்.

மூலம்.

𑌅𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌶𑍍𑌶𑌠𑌾𑌰𑍇𑌰𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌾
𑌮𑍁𑌪𑌗𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌭𑍋𑌗𑌃 । 𑌅𑌪𑌿𑌚𑌗𑍁𑌣𑌵𑌶𑌾
𑌤𑍍𑌤𑌦𑍇𑌕𑌶𑍇𑌷𑍀𑌮𑌧𑍁𑌰𑌕𑌵𑌿𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇𑌮𑌮𑌾𑌵𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 ॥

అవిదితవిషయాన్తరశ్శఠారేరుపనిషదాముపగానమాత్రభోగః।
అపిచగుణవశాత్తదేకశేషీమధురకవిర్హృదయేమమావిరస్తు ॥

வ்யாக்யாநம்.

(அவிதிதவிஷயாந்தரஇத்யாதி) இதில் "வேறொன்றுநானறியேன்" என்று - ஆழ்வாரையொழிந்தவிஷயங்கள் அவிதிதங்களாயிருப்பாராய், "சடகோபர்" என்னுந்திருநாமத்தையுடையரான நம்மாழ்வாருடைய அநுபவபரீவாஹரூபமான திருவாய்மொழியின் காநமேபோகமாயிருக்குமவராய், அவ்வளவிலும் நில்லாதேஅதுக்குமேலும் அவர்வாத்ஸல்யாதிகுணத்தாலுந்தோற்று, அவரையே "தம்மையடிமைகொள்ளும்சேஷி" என்றறுதியிட்டிருக்கும் மதுரகவிகள், தந்நிஷ்டையுண்டாம்படி யென்ஹ்ருதயத்திலே ஸுப்ரதிஷ்ட்டிதராயாகக் கடவரென்கிறது.

(அவிதிதவிஷயாந்தர:) ஆழ்வாரையொழிந்த விஷயங்களிலே வ்யுத்பத்திபண்ணி யறியாரென்கிறது. "சிந்தைமற்றொன்றின்றிறத்ததல்லா," "மற்றொன்றினைக்

காணுவே," "ஹாவொநாநந்யத்ர கச்சதி" (ఖాన్నాన్యత్ర గచ్ఛతి) என்னக்கடவதிறே. இங்கு, விஷயாந்தரங்களாகிறது - பாட்டுக்கேட்குமிடமான பரவிஷயம், கூப்பீடுகேட்குமிடமான வ்யூஹவிஷயம், குதித்தவிடமான விபவவிஷயம், வளைத்தவிடமான அந்தர்யாமிவிஷயம், ஊட்டுமிடமான அர்ச்சாவதாரவிஷயம். எல்லாம்வகுத்த விடமான ஆழ்வாரே யாகையாலே, மற்றொருவிஷயங்களையு மறியாதேயிருப்பர். "அன்னையாயத்தனாய்," "ஸர்வம்யதேவ" (సర్వంయదేవ) என்று - "ஸமஸ்தஸாம்ஸாரிகவிஷய ஸங்கங்களும் சடகோபாசார்யர்" என்றறுதியிட்டு, தந்தங்களை யறியாதவரென்றுமாம்; ஆழ்வார் "எல்லாங்கண்ணன்" என்றிருக்குமாபோலே. "கோயில்கொள் தெய்வமெல்லாந்தொழ வைகுந்தங்கோயில்கொண்டகுடக்கூத்தவம்மான்கோயில்கொண்டானதனொடுமென்னெஞ்சகம்" என்றும், "மொய்த்தேதிரைமோதுதண்பாற்கடலுளான், பைத்தேசுடர்ப்பாம்பணைநம்பரனை, வைத்தேன்மதியால்" என்கையாலே "அவனுங்கிடந்து மென்னெஞ்சகலான்" என்றும், "உருப்பிணி நங்கையணிநெடுந்தோள் புணர்ந்தான்" என்றும்,"எப்போது மென்னெஞ்சந்துதிப்ப வுள்ளேயிருக்கின்றபிரான்" என்றும், * கண்கள் சிவந்தில் அப்படியே "ஒருவனடியேனுள்ளான்"என்றும்,"திருப்பேர்நகரான் திருமாலிருஞ்சோலைப், பொருப்பேயுறைகின்றபிரானின்றுவந்,திருப்பேனென்றென்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்" என்றும், "விண்மீதிருப்பாய்" என்கிறவைந்தும் "எனதாவியுள்மீதாடி" என்றும், தேவார்கோலத்தொடு மானுனென்கிற தெய்வவுருவிலே இவர்க்கெல்லா முண்டாகையாலே யவற்றையறியத் தேவையில்லையிறே. பெரியவண்குருகூர்நகர் நம்பிக்காளுரியராகையாலேயாயிற்று கரியகோலத் திருவுருக்காண்பனென்றதும். யத்வா, அவிதிதவிஷயாந்தரஸ்ஸடாரேः என்கையாலே - சடாரியைக்காட்டிலு மறியாமலிருப்பதான அந்யவிஷயங்களை யுடையவரென்கிறது. அதாவது - ஆழ்வார்கழிக்குமது, இளந்தெய்வத்தையாயிற்று; இவர்கழிக்குமது. கழிபெருந்தெய்வமாய், கருந்தெய்வமுமான

கண்ணனை பெருந்தேவனையாயிற்று ; "கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமா யனென்னப்பனில்நண்ணி" என்றிறே. "உன்னித்துமற்றொரு தெய்வந்தொழாள்" "ஒருமாதெய்வம் மற்றுடையமோயாமே" "தேவுமற்றறியேன்" என்றாயிற்று இவர்கள்பேச்சிருப்பது. இப்படி ஆழ்வாரில் வ்யாவ்ருத்தராயிருக்கிற இவர், சடாரோருபதிஷதா முபகாரமாத்ர போகராகையாவது - நாட்டியல்வொழிந்து சடையோட்டினசடகோபன் மொழிபட்டோடும் கவியமுதமான யாழினிசைவேதத்தின் பண்ணார்பாடலின் அநுபவாஸஜ்ஞராய், "பாவினின்னிசை பாடித்திரிவன்," "நாவினால்நவிற்றின்பமெய்தினேன், மேவினேனவன் பொன்னடிமெய்ம்மையே" என்றிருக்கையென்றபடி. இத்தால் - "அவரோரபாதியவர்ஸம்பந்தமுடையது முத்தேஶ்யம்" என்றாயிற்றிவர் விரும்புவது. அவிதிதவிஷயாந்தரஶ்ஶடாரேः என்று - ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யஞ்சொல்லிற்று; அபிசகுணவஶாத்ததேகசேஷீ என்று- குணக்ருததாஸ்யமு முண்டென்கிறது. அபிச - கீழ்ச்சொன்னவளவன்றிக்கேயின்னையும். குணவஶாத் - தம்மையெழுதிக்கொள்ளுகையாலே ததேகசேஷீயென்கிறது. குணவசாத் என்று - த்ருதீயார்த்தே பஞ்சமியாய்க்கிடக்கிறது. "ஆதலிலன்னை யாயத்தனையென்னையாண்டிடுந்தன்மையான் சடகோபனென்னம்பியே" என்றும், "பயனன்றாகிலும் பாங்கலராகிலும் செயல்நன்றாகத் திருத்திப்பணிகொள்வான் குயில்நின்றார்பொழில் சூழ்குருகூர்நம்பி" என்று மநுஸந்தித்த வாத்ஸல்யாதிகுண பூர்த்தியாலும் குணார்த்தாஸ்ய முபாகதராய் ததேகசேஷியாயிருப்பாராயிற்று. ஏவம்பூதரான (மதுரகவிः) "அண்ணிக்கு மமுதூறுமென்னாவுக்கே" என்னும்படியான வாங்மாதுர்யத்தை யுடையவர். (மமஹ்ருதயே) மதுரகவிநிஷ்டையை யபேக்ஷிக்கிறவென்மநஸ்ஸிலே நின்றிருந்துபட்டோலைகொண்டநிலையோடே. (ஆவிரஸ்து) ஆவிர்ப்பவிக்கக்கடவர். ஸந்நிதாநம்பண்ணக்கடவர். இத்தால் - அநுகூலரான ஆசார்யபாதந்த்ரர் ஆதரணீயரென்னுமர்த்தஞ்சொல்லிற்றாயிற்று.......................(க)

மூலம்.

வேறொன்றுநானறியேன்வேதந்தமிழ்செய்த
மாறன்சடகோபன்வண்குருகூர் - ஏறெங்கள்
வாழ்வாமென்றேத்துமதுரகவியாரெம்மை
யாள்வாரவரேயரண்.

வ்யாக்யாநம்.

(வேறொன்றும்நானறியேன்) ஆழ்வாரையொழி ய தேவுமற்றறியாத மதுரகவிகள், நமக்குஸ்வாமியும் ரக்ஷகருமவரே யென்கிறது.

"வேறொன்றுநானறியேன் வேதந்தமிழ்செய்த, மாறன்சடகோபன் வண்குருகூரேறெங்கள்வாழ்வாம்" என்னுமளவும் - மதுரகவிசொல்லை யநுகரித்துச்சொன்னபடி. மேல் - ஏவம்விதரானவர் நமக்குசேஷியும் சரண்யருமென்கிறது. "தேவுமற்றறியேன்" என்றத்தை (வேறொன்றுநானறியேனென்றது) "மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடியென் னெஞ்சுணிறுத்தினான்" என்றத்தை (வேதந்தமிழ்செய்தவென்றது) "காரிமாறப்பிரான்" "சடகோபனென்னம்பி" என்றத்தை (மாறன்சடகோபனென்றது) "பெரியவண்குருகூர்நகர்நம்பிக் காளுரியனாயடியேன் பெற்றநன்மையே" என்றத்தை (வண்குருகூரேறெங்கள் வாழ்வாமென்றது) "எழுமையுமெம்பிரான்னின்று தன்புகழேத்த வருளினான்" என்றத்தை (ஏறெங்கள்வாழ்வாமென்றேத்துமென்றது) "தென்குருகூர்நகர்நம்பிக்கன்புனாய்மதுரகவி" என்றத்தை (வண்குருகூரேறெங்கள் வர்ழ்வாமென்றேத்தும் மதுரகவியாரென்றது) "என்னையாண்டிடுந்தன்மையான்" என்றத்தை (எம்மையாள்வாரென்றது) அவரையாளுகிறவராழ்வார், நம்மையாளுகிறவரிவர். அவரேஅரண் - ரக்ஷை. "சரண்" என்றுபாடமானபோதும் - ரக்ஷையென்றேஅர்த்தம். மதுரகவிகளுக்கு எல்லாமாழ்வாரேயானாப்போலே, நமக்குஎல்லாம் மதுரகவிகளென்கிறது. ....(உ)

மதுரகவியாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு.

ப்ரவேஶம்.

"தெ௩ர்மப்ரணௌவிஷயாவெதா:" (త్రైగుణ్యవిషయా వేదాః) என்கிறபடியே - ஐஶ்வர்யாதி ஸகலபுருஷார்த்தங்களையும் யதாதிகாரம் விதிக்கிறவேதமர்யாதையிலே நின்றார்கள்ருஷிகள். அதாகிறது - வேதோபப்ரும்ஹணமுகத்தாலே, சேதநருடைய குணாநுகூலமாக ஐஶ்வர்யாதி க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தங்களையும், பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமான மோக்ஷத்தையுமுபதேசிக்கை; "ப்ராஜாபத்யம் ப்ராஹ்மணாநாம்" (ప్రాజాపత్యం బ్రాహ్మణానాం) என்றுதொடங்கி, "ப்ராஹ்மம் ஸந்ந்யாஸிநாம் ஸ்ம்ருதம்" (బ్రాహ్మం సన్న్యాసినాం స్మృతం) என்று - கேவலாஶ்ரமாநுஷ்டாநங்களை ஐஶ்வர்யவிசேஷங்களுக்கு ஸாதநமாகவுபதேசித்து, "யோகிநாம் அம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிணாம்" (యోగినామమృతం స్థానం స్వాత్మసన్తోషకారిణాం) என்று - கைவல்யநிஷ்டருக்கு ஆத்மப்ராப்தியை யுபதேசித்து, "ஏகாந்திநஸ் ஸதா ப்ரஹ்மத்யாயிநோ யோகிநோ ஹி யே। தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்தாநம் யத்வை பஶ்யந்தி ஸூரய:" (ఏకాన్తినస్సదా బ్రహ్మధ్యాయినో యోగినో హి యే । తేషాం తత్పరమం స్థానం యద్వై పశ్య

...సూరయః) என்று - நித்யஸத்வஸ்த்தர்க்கு பகவத்ப்ராப்தியை யுபதேசித்தானிறே ஸ்ரீபராசரபகவான். இந்தருஷிகளிற்காட்டில் ஆழ்வார்களுக்கு நெடுவாசியுண்டு, எங்ஙனேயென்னில்; வேததாத்பர்யமாய் உத்தமபுருஷார்த்தமான பகவத்ப்ராப்தியிலே நிஷ்டராய், பிறர்க்குமுபதேசிக்குமிடத்திலும் சாஸ்த்ரஸித்தமான ஐஶ்வர்யாதிகளையும் த்யாஜ்யமாக வுபதேசிக்குமவர்களிறே. இவ்விலக்ஷணபுருஷார்த்தத்தினுடைய கஷ்டையான ததீயசேஷத்வத்தளவிலே வரப்புகுராநின்றார் ஸ்ரீமதுரகவிகள்.

இவர்க்கிவ்வேற்றம்வந்தபடி யெங்ஙனேயென்னில்; ஆழ்வார், "பொய்ந்நின்றஞானம்" தொடங்கி, "அவாவற்று வீடுபெற்ற" என்னுமளவும் செல்லவநுபவித்தவிடத்தில் ஆழ்வார்தமக்குப் புருஷார்த்தகாஷ்டையாக அபிமதமான ததீயசேஷத்வத்தைப் பற்றுகிறார். "ஆசார்யருசி பரிக்ருஹீதரான அர்த்தமேஸாத்விகர்க்கு பரிக்ராஹ்யம்" என்னுமிடம் - மஹாபாரதஸாரமான ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்திலே சொல்லிற்றிறே; ஸ்ரீபீஷ்மர்பக்கலிலே ஸகலார்த்தங்களையும் குறைவறக்கேட்ட தர்மபுத்ரன், "இவர்தமக்குத்தேஶ்யமாக ஸ்வீகரித்ததத்த்வஹிதங்களே நமக்குத்தேஶ்யம்" என்றுநினைத்து, "கோ தர்ம: ஸர்வதர்மாணாம் பவத: பரமோ மத:" (కో ధర్మః సర్వధర్మాణాం భవతః పరమో మతః) என்றுகேட்க, "ஏஷ மே ஸர்வதர்மாணாம் தர்மோதிகதமோ மத:" (ఏష మే సర్వధర్మాణాం ధర్మోఽధికతమో మతః) என்று - தன்னுடைய ருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தத்தை யுபதேசித்தானிறே; த்ரிபுராதேவியாரை, "ப்ரமாணப்ராபல்யத்தாலேயோ? 'எம்பெருமானையாஶ்ரயணீயன்' என்றுநீங்கள்பற்றிற்று" என்ன, "அதுவொன்றுமன்று, எம்பெருமானார் காடிச்சால்மூலையில் தேவதையை யாஶ்ரயித்தாராகில், அதுவேயெங்களுக்குமாஶ்ரயணீயவஸ்துவாகக்கடவது" என்றாள்; அந்நியாயத்தாலே, ஆழ்வார்தமக்கும் தஞ்சமாகநினைத்திருக்கும் ததீய

சேஷத்வத்தையே யிவரும்தமக்குப் புருஷார்த்தமாக அத்யவஸிக்கிறார்.

இதுதான் ராமாயணபுருஷர்களில் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பக்கலிலே அநுஷ்டாநசேஷமாகக் காணப்பட்டது. எங்ஙனேயென்னில்; "வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தாய தாவக்ராஹயத ப்ரபு:" (వేదోపబృంహణార్థాయ తావగ్రాహయత ప్రభుః) என்கிறபடியே - வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தமான ஸ்ரீராமாயணத்தில், ராமாயணபுருஷர்கள் நால்வரும் தர்மஸம்ஸ்த்தாபநார்த்தமாக அவதரிக்கையாலே, நால்வரும் நாலர்த்தத்தை யநுஷ்டித்துக்காட்டினார்கள் - "கர்தா காரயிதா ச ஸ:" (కర్తా కారయితా చ సః) என்கிறபடியே அநுஷ்டிப்பிக்கைக்காக, "ஒருவன்சொல்லிற்றை யொருவன்செய்யக்கடவன்" என்கிறமுறைவேறாக அழிந்துகிடக்கையாலே பித்ருவசநபரிபாலநாதிகளாலே ஸாமாந்யதர்மத்தை யநுஷ்டித்தார் பெருமாள்; "பிதுர்வசநநிர்தேஶாத்" (పితుర్వచననిర్దేశాత్) "அகஸ்த்யவசநாச்ச" (అగస్త్యవచనాత్) "ஸுக்ரீவவசநாச்ச" (సుగ్రీవవచనాత్) என்றிறே யிவரநுஷ்டாநம்; "நிருபாதிகசேஷியைக்குறித்து சேஷபூதன் கிஞ்சித்கரித்துத்தானாகக்கடவன்" என்கிற விசேஷதர்மத்தை யநுஷ்டித்தாரிளையபெருமாள்; "குருஷ்வ மாமநுசரம்" (కురుష్వ మామనుచరం) "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" (అహం సర్వం కరిష్యామి) "ஸப்ராது:" (సభ్రాతుః) இத்யாதி; "ராஜ்யஞ்ச தவ ரக்ஷேயமஹம் வேலேவ ஸாகரம் । ப்ரதிஜாநாமி தே வீர மா பூவம் வீரலோகபாக்" (రాజ్యఞ్చ తవ రక్షేయమహం వేలేవ సాగరం। ప్రతిజానామి తే వీర మా భూవం వీరలోకభాక్) என்கிறபடியே-நிர்ப்பந்தித்தடிமைசெய்கையன்றிக்கே, "சேஷியுகந்தவடிமையே சேஷபூதனுக்குக்கர்த்தவ்யம்" என்னுமிடத்தையநுஷ்டித்தார் ஸ்ரீபரதாழ்வான்; தன்செல்லாமையைப்பாராதே, சேஷியுடையஹ்ருதயத்தைப்பார்த்து, "ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்ட:" (ఆరురోహ రథం హృష్టః) என்று-

ப்ரீதியோடே மீண்டானிறே. “ ராஜ்ஞ்யதவாபேக்ஷ்யம் ”
(రాజ్యఞ్చ తవరక్షేయం) “ ராக்ஷ்யேணபலேந ” (ఠఠ
క్షధర్మేణబలేన) என்கிறபடியே, உம்முடைய ரக்ஷணம்ப
ண்ணுகையன்றிக்கே, உம்முடையராஜ்யத்தையும் ரக்ஷிக்க
க்கடவேன். எனக்குதாதர்த்யம்ஸ்வரூபமானாலும் உம்மா
லென்னை மீட்கவொண்ணுதகாணும் “அஹம்வேலேவஸாகரம் ”
(అహంవేలేవసాగరం) கடலுக்குக்கரை சேஷமாயிரு
க்கச்செய்தேயும் கரையைஅதிக்ரமிக்கமாட்டாதிறே கடல்;
அப்படியே “ நீர்பெரியீர் ” என்ன, உம்மாலென்னை மீஞ்
சவொண்ணுதகாணும். “ ப்ரதிஜாநாமி ” (ప్రతిజానామి)
நானிப்படி ப்ரதிஜ்ஞையைப்பண்ணுகிறேன். “ தேவீர ”
(తేవీర) ஒருகோழைமுன்னேயோ- நான் ப்ரதிஜ்ஞைபண்
ணிற்று, ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினால் அத்தைத்தலைக்கட்டித்த
ரவல்ல ஆண்பிள்ளைத்தனமுடைய வும்முடையமுன்னே
யன்றே. “ஸாஹ்யம்” (సాహ్యం) இப்படிசெய்திலேனா
கில், உம்முடையஸந்நிதியில் வர்த்திக்கப்பெறுதொழிகை
யுமன்றிக்கே, உம்முடையராஜ்யத்திலும் வர்த்திக்கப்பெ
றுதவனாகிறேன், “வீரலோகாந்” (వీరలోకాన్) உம்
முதவனாகிறேன் ... அதுபெறுதேபோன
மைமுடிசூடி யநுபவிக்கப்பாரித்து, அதுபெறுதேபோன
சக்ரவர்த்திபுக்க லோகம்புகுகிறேன், என்கிறபடியே நிர்ப்
பந்தித்தடிமைசெய்கை யன்றியே, “ சேஷியுகந்தவடிமை
செய்யக்கடவன் ” என்னுமிடத்தை யநுஷ்டித்தார் ஸ்ரீப
ரதாழ்வான்; தன்செல்லாமையைப்பாராதே, சேஷியினு
டைய ஆதரத்தைப்பார்த்து, “ ஆர்யேணாஹம்ஸந்து
ஷ்ட: ” (ఆర్యేణాహం సంతుష్టః) என்று ப்ரீதியோடே மீண்டா
னிறே ; இப்படி இருக்கிறஇவனையல்லதறியாதேயிருக்கை
யாலே, பகவச்சேஷத்வகாஷ்டையான ததீயசேஷத்வத்
தையநுஷ்டித்தான் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான்; “கச்சதாமாது
லகுலம்பரதேந ததாநக: । சத்ருக்நோநித்யசத்ரு
க்நோநீத: ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத: ” (గచ్ఛతా మాతులకులం భరతేన
తదానఘః । శత్రుఘ్నో నిత్యశత్రుఘ్నో నీతః ప్రీతిపురస్కృతః) “ கச்ச

தா ” (గచ్ఛతా) என்கிற வர்த்தமாநநிர்த்தேசத்தாலே-
போகிறவிடத்தில் தனக்கொருப்ரயோஜநமுண்டாயாதல்,
இங்கே மாதாபிதாக்களைக்கேள்விகொள்ளுதல், பூர்வஜரா
னபெருமாளைக்கேள்விகொள்ளு மிவ்வளவுமின்றிக்கே, அ
வனையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாதபடியாலே போனானென்
கை. “மாதுலகுலம்” (మాతులకులం) யுதாஜித்தழைத்த
தவனையாகையாலே, போக்கிலுத்தேஶ்யதையுமவனுக்கு,
இவனுக்கவனுத்தேஶ்யனாய்ப்போனானென்கை. “பரதே
ந” (భరతేన) சக்ரவர்த்தியும்துஞ்சி, பெருமாளும் ராஜ்
யத்தைப்பொகட்டுப்போய், இளையபெருமாளும் தொடர்
ந்து “ அடிமைசெய்யவேணும் ” என்றுபோய், சத்ருக்
நாழ்வானும் “ நின்னையல்லதறியேன் ” என்றிருக்கும்த
சையிலும் ராஜ்யத்தைபரிக்கக்கடவனென்றாயிற்று ஸ்ரீவஸி
ஷ்டபகவான் திருநாமம்சாத்திற்று; “ பரதஇதிராஜ்
யஸ்யபரணாத்” (భరత ఇతి రాజ్యస్య భరణాత్) என்றானிறே சதா
நீகன். “ததா” (తదా) இருவரும் ராஜபுத்ரர்களாய்க்ஷத்ர
பேதமுமுண்டானால் பிரித்து முஹூர்த்தமிட்டுப்போகை
ப்ராப்தமாயிருக்க, அவன்போனதுவே முஹூர்த்தமாகப்
போனானென்கை. “கச்சதா” (గచ్ఛతా) என்றதிலே-அர்த்த
ஸித்தமன்றோ “ததா” (తదా) என்றதென்னென்னில்; அங்
கு-மமதாநிவ்ருத்தியைச்சொல்லிற்று; இங்கு-அதுக்காஶ்ர
யமான அஹங்காரநிவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிறது; ஆகையா
லே புநருக்திதோஷமில்லை; சேஷத்வவிரோதியிறே யிரண்
டும். “அநக:” (అనఘః) அகமில்லாதது இவனுக்கேயி
றே. அகமாவது-உத்தேஶ்யவிரோதியிறே; இவ்விஷயத்தி
ல்அகமாவது-ராமபக்தி. இத்தைப்பாபமென்னப்போமோ
வென்னில்; பாபத்தில்புண்யம்நன்றாயிருக்க, மோக்ஷவிரோ
தியாகையாலேபுண்யமும், “ ஸர்வதர்மாம்ஶ்சஸந்த்யஜ்ய
பாபம் ” (అస్వర్గ ధర్మాణి ధ్యాయ పాపం) என்றுபாபசப்
தவாச்யமாயிற்றிறே; ஆகையாலே, பரதாநுவ்ருத்தியாகிற
வுத்தேஶ்யவிரோதியாகில் ராமகைங்கர்யத்தில் காலதா

ழுமதுவும் பாபமாயித்தனையிறே; "ராமே ப்ரமாதம் மா கார்ஷீ:" (రామే ప్రమాదం మా కార్షీః) என்று - ராமாநுவ்ருத்திக்கு மிடைச்சுவராகச் சொல்லிற்றிறே, பரதாநுவ்ருத்திக்கிடைச்சுவரென்னு மிடஞ்சொல்லவேண்டாவிறே. "ஶத்ருக்ந:" (శత్రుఘ్నః) பிள்ளைகளுடைய ஸந்நிவேசங்களைப்பார்த்துத் திருநாமஞ்சாத்துகிற ஸ்ரீவஸிஷ்ட்டபகவான், பெருமாளை; கண்டாரை அழகாலே துவக்க வல்லராகத் தோற்றுகையாலே - "ராமன்" என்றும், இளையபெருமாளுக்குக்கைங்கர்யமே நிரூபகமாகத்தோற்றுகையாலே - "லக்ஷ்மணன்" என்றும் திருநாமஞ் சாத்தினாப்போலே, இவருடைய ஸந்நிவேசத்தைக்காணவே சத்ருக்கள் மண்ணுண்ணும்படி யிருக்கையாலே - "சத்ருக்நன்" என்கிற திருநாமஞ்சாத்தினான். "நித்யஶத்ருக்ந:" (నిత్యశత్రుఘ్నః) பாஹ்யசத்ருக்களையன்றிக்கே, ஆந்தரசத்ருக்களான இந்த்ரியங்களை ஜயித்திருக்குமென்கை. அவ்விந்த்ரியஜயத்தி னெல்லையெவ்வளவென்னில் - "பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்" (పుంసాం దృష్టిచిత్తాపహారిణం) என்கிற ராமஸௌந்தர்யத்திலும் துவக்குண்ணாதொழிகை. அதாகிறது - பெருமாளைப் பற்றும்போதும், தன்னுகப்பாலேயாதல், அவருடைய வைலக்ஷண்யத்தாலேயாதலன்றிக்கே, "தனக்குத்தேஶ்யனான இவனுகந்தவிஷயம்" என்றுபற்றுகை. "நீத:" (నీతః) ராஜாக்கள்போம்போது உடைவாள், மற்றொன்று கொண்டுபோமோபாதி அவன் கொண்டுபோகப்போனான். த்ரவ்யத்துக்கு த்ரவ்யாந்தரங்களோட்டை ஸம்யோகம் உபயநிஷ்ட்டமாயிருக்குமிறே; அதுபோலன்றிக்கே ஜாதிகுணங்களோபாதிபோனான். "ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:" (ప్రీతిపురస్కృతః) "ஜ்யேஷ்டாநுவ்ருத்திகர்த்தவ்யம்" (జ్యేష్ఠానువృత్తికర్తవ్యం) என்றுபோனானலன்; "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" (అహం సర్వం కరిష్యామి) என்றுபோன இளையபெருமாளைப்போலே, "போனவிடத்திலே ஸர்வசேஷவ்ருத்தியும் பண்ணலாம்" என்றுபா

த்துக்கொண்ட ப்ரீதிப்ரேரிக்கப்போனான். படைவீட்டிலிருந்தால் பலருமுண்டாகையாலே, விழுக்காட்டோபாதி யிறேஷித்திருப்பது. "நீத:" (నీతః) என்கையாலே சேஷத்வத்தி லசித்கல்பனாயிருக்கக்கடவன்; "ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:" (ప్రీతిపురస్కృతః) என்கையாலே - ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியிலே சைதந்யப்ரயுக்தமான தர்மங்களோடே கூடியிருக்கை; "படியாய்க்கிடந்துன் பவளவாய்காண்பேன்" என்றிறே அபியுக்தர்வார்த்தை. "அநக:, நித்யஶத்ருக்ந:" (అనఘః, నిత్యశత్రుఘ్నః) என்று - பாவநத்வத்தாலும், போக்யதையாலு மவனையேபற்றினானென்னவுமாம். "அநக:, நித்யஶத்ருக்ந:" (అనఘః, నిత్యశత్రుఘ్నః) என்றதுக்கு ப்ரயோஜநமென்? என்னில்; "ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பெருமாளுக்கு நல்லனானபடி, அவனை யல்லதறியாத ஸ்ரீபரதாழ்வானையல்லது வேறொன்றறியாதபடியானான்" என்றுஉடையவரருளிச்செய்வர். இதுவே ப்ரயோஜநமானால், சொன்னமிக்கவெல்லாம் பொறுக்குமிறே; ஆகஇப்படி ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானைப்போலே யிருப்பாரொருவராயிற்று ஸ்ரீமதுரகவிகள்.

இனி யிவர்க்குத்ததீயருத்தேஶ்யராமிடத்தில், பகவத்ஸம்பந்தமாத்ரத்திலே விஷயீகரித்தும், தத்விஷயத்திலே யவகாஹிப்பித்தும், குணாநுஸந்தாநத்தா லல்லது செல்லாததசையிலே "போதயந்த: பரஸ்பரம்" (బోధయన్తః పరస్పరం) என்கிறபடியே - போதுபோக்குகைக்கு உசாத்துணையாயும், "யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:" (యత్ర పూర్వే సాధ్యాస్సన్తి దేవాః) என்கிறபடியே - ப்ராப்திதசையில் பகவதநுபவ ஸஹகாரிகளாயும், இப்படிபஹுமுகமாக வுபகாரத்தாலே ஸர்வாவஸ்த்தையிலும்ததீயரை "உத்தேஶ்ய:" (ఉద్దేశ్యః) என்றத்யவஸித்து, தமக்கு வைஷ்ணவவிஷயீகாரத்துக்குமுன்பே அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமுகத்தாலே பகவத்விஷயத்திலேமூட்டின மஹோபகாரகரான ஆழ்வார்தம்மையே பற்றுகிறார்.........................*

அரும்பதம்.

திருமந்த்ரார்த்தப்ரதிபாதகங்களான திவ்யப்ரபந்தங்களை வ்யாக்யானஞ்செய்தருளுகிற பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை தம்முடைய பரமக்ருபையாலே, வேதத்துக்கு ஓம் என்னுமதுபோல் உள்ளதுக்கெல்லாஞ்சுருக்கான திருப்பல்லாண்டுக்கும், மத்யமமாம்பதம்போல் சீர்த்தமதுரகவிசெய்கலைக்கும், த்ருதீயபதார்த்தப்ரதிபாதகங்களான மற்றுமுள்ள திவ்யப்ரபந்தங்களுக்குமுள்ள தாத்பர்யங்களையறிந்து எல்லாருமுஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதில் மத்யமபதார்த்தநிஷ்டாப்ரதிபாதகமான கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பின் பொருளையறிவிக்கக்கோலி, வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தையும் ப்ரதிபாத்யவைலக்ஷண்யத்தையும் அருளிச்செய்யவே ப்ரபந்தவைலக்ஷண்யம் அர்த்தஸித்தமாகையாலே, ப்ரதமம் வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (த்ரைகுண்யேத்யாதி - இருப்பாரொருவராயிற்று ஸ்ரீமதுரகவிகள்) என்னுமளவும். (இனி) இத்யாதிவாக்யங்களில் ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்யமென்று கண்டுகொள்வது. அதில் வக்த்ருவைலக்ஷண்யஸித்யர்த்தமாக ருஷிகளுக்கு மாழ்வார்களுக்குமுள்ள வாசியை யுபபாதிக்கிறார் (த்ரைகுண்யேத்யாதி) த்ரயோகுணாஸ்த்ரைகுண்யம், ஸத்வரஜஸ்தமாம்ஸி, ஸத்வரஜஸ்தமப்ரசுராஃ புருஷாஃ த்ரைகுண்யஶப்தேநோச்யந்தே. "தத்விஷயாவேதாஃ" (తద్విషయా వేదాః) என்றிறேபாஷ்யம். இதையுட்கொண்டு (யதாதிகாரம்விதிக்கிற) என்றது. கீழ்வாக்யவிவரணம் (அதாகிறதித்யாதி) இப்படியுபதேசித்தார்களோவென்ன, ருஷிகளிற்றலையான ஸ்ரீபாராசரபகவான்றானே சொன்னானென்று காட்டுகிறார் (ப்ராஜாபத்யமித்யாதி) (ப்ராஜாபத்யம்) ப்ரஜாபதிலோகம்; ப்ராஹ்மம்-ப்ராஹ்மலோகம். "ஏடுநிலம்" "அண்டக்குலம்" என்கிறபாட்டுக்களையும் "ஒருநாயகம்" முதலான திவ்யஸூக்திகளையும் நோக்கி வாசியையுபபாதிக்கிறார் (வேததாத்பர்யமித்யாதி) ஆழ்வார்களிலுமிவருக்குண்டான தந்நேற்றங்காட்டுகிறார் (இவ்விலக்ஷணேத்யாதி) (ததீயசேஷத்வத்தளவிலே) ததீயசேஷத்வமாத்ரத்திலே.

(ஆழ்வார்தமக்கு) முழுச்சொல் (ததீயசேஷத்வத்தை) என்றவனந்தரம் 'மதுரகவிகள்' என்றுகூட்டிக்கொள்வது. ஆழ்வார்க்கபிமதமானால் இவர்க்கத்தைப்பற்றவேண்டுமோவென்ன (ஆசார்யேத்யாதி) ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்திலேசொன்ன ப்ரகாரமேதென்ன, (ஸ்ரீபீஷ்மரித்யாதி) "ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தமேபரிக்ராஹ்யம்" என்னுமதுக்கு ஸம்வாதமாகவோ ஸாதிஹ்ப

மருளிச்செய்கிறார் (த்ரிபுராதேவியாரித்யாதி) (த்ரிபுராதேவியார்) ராஜபத்நீ. (காடிச்சால்மூலை) ஈசாந்யதிக்கு; அவ்விடத்துக்குதேவதை-ருத்ரன். அவனையிப்படிசொன்னது பேர்சொல்லவும் அஸஹ்யமாகையாலே. உக்தத்தை ப்ரக்ருதோபயோகியாக்குகிறார் (அநந்யாயத்தாலேயித்யாதி)

கீழ் ப்ரமாணமுகத்தாலும் ஐதிஹ்யமுகத்தாலும் ஸித்தித்த அர்த்தத்தில் அநுஷ்டானமுங்காட்டுகிறார் (இதுதானித்யாதி.) (அநுஷ்டாநசேஷம்) என்றது - பஹுவ்ரீஹி; இத்தால்செய்தற்றதென்றபடி. சத்ருக்நாழ்வா னநுஷ்டாநந்தா னுபாதேயமானபடியென்னென்ன, (வேதோபப்ரும்ஹணேத்யாதி.) தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தம் நால்வருமவதரிக்கையாலே ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானதுமுபாதேயமென்றுகருத்து. தௌ-தமிலவெள, ப்ரபுஃ-வால்மீகிஃ, அக்ராஹயத-க்ரஹிப்பித்தான். மற்றைமூவர் படியுமன்றிக்கே, ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான்படியை அநுஷ்டிக்கைக்கு நியாமகமென்னென்கிற சங்கையிலே, இதுவேபரமதர்மமென்று அருளிச்செய்யத்திருவுள்ளம்பற்றி, தாரதம்யங்காட்டுகைக்காகப்ரயோஜநகதநமுகேநபெருமாள் ப்ரகாசிப்பித்த அம்ஸமின்னதென்கிறார்(கர்த்தாவித்யாதி.) முறை-மர்யாதை. அநுஷ்டித்தாரென்கைக்கு ப்ரமாணங்கள் (பிதுர்வசநேத்யாதி.) ராமாநுஜஸித்தாந்தத்தை ஸப்ரமாணமாகக்காட்டுகிறார் (நிருபாதிகேத்யாதி.) இளையபெருமாள் வ்ருத்தியைக்காட்டிலும் ஸ்ரீபாதாழ்வானுடைய அநுஷ்டானத்துக்கு வைலக்ஷண்யங்காட்டுவதாக, இளைய பெருமாள் படிக்கு ப்ரமாணங்காட்டுகிறார் (ராஜ்யஞ்சேத்யாதி.) ப்ரதீகக்ரஹணபூர்வகமாக வ்யாக்யானம் (ராஜ்யமித்யாதி) சகாரத்தை அநுக்தஸமுச்சயமாக்கி அர்த்தம் (ரக்ஷேத்யாதி) "தவாஜ்ஞாரக்ஷ்யம்" (తవాజ్ఞా రక్షేయం) என்கையாலே சேஷத்வந்தோன்றுகையால் சேஷபூதனை நீ என்னை ரக்ஷிக்கையாவதென்னென்கிறசங்கையிலே ரக்ஷேயம் என்கிற மிகை ஆவஸ்யக கார்யகரப்ரவர்த்தநநிமந்த்ரணத்திலேயாக்கியருளிச்செய்கிறார்(எனக்கித்யாதி) மீறவொண்ணாது - அதிக்ரமிக்கவொண்ணாது, ரக்ஷியாதேபோகேனென்கை. இதுக்குபபத்திபரமான த்ருஷ்டாந்தகதநத்துக்குபாவம் (கடலுக்கித்யாதிவாக்யத்வயமும்) ராம என்னுதே "வீர" என்றதற்கு ப்ரதிஜ்ஞாநிர்வஹணம் பண்ணவில்லையோவென்கிற சங்காபரிஹாரபரமாகத்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார்(ஒருகோழையித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) கோழை - அசதரன். இப்படிசக்ரவர்த்தியும் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணவில்லையோவென்கிற சங்கைக்குத்த

ரமாகத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார்(இப்படியித்யாதிவாக்யத்வய த்தாலே) இதில் "நாஹமேவலோகம்" ( ) என்றுகூட்டி அஸத்ரகக்கடவனென்று பொருளாக்கி,இது க்குத்தாத்பர்யம் (இப்படிசெய்திலேனித்யாதி) வர்த்திக்கப்பெறாத வனாகிறேன் என்கையாலே அஸத்கல்பனாகிறேனென்றுகருத்து. (வீரலோகபாக்பவேயம்) என்றுகூட்டி, வீரபதத்தை சக்ரவர்த்திபரமாகபாவம் (உண்மையித்யாதி) யத்வா, "வீரலோகபாக்பவேயம்" (வீரலோகபாக்பவேயம்) என்று ஒருவாக்யமாய், ப்ரதிஜ்ஞையைப்பண்ணிச்செய்யாததசரதன் லோகமடையக்கட வேனல்லேனென்று சப்தார்த்தமாகையாலே, நானும் செய்யாவி டில் அவன்லோகத்தையடைந்து தேவர்ஸந்நிதியிலும் ராஜ்யத்தி லுமிராதே போகக்கடவேனென்று சபதம்பண்ணுகிறதாகத் தாத் பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) புக்கலோகம்-புகக்கடவலோகம். "நதேவலோகாக்ரமணம்" (நதேவலோகாக்ரமணம்) என்றஇளையபெருமாளுக்கு வீரஸ்வர்க்கம்அநு த்தேஶ்யமாகையாலே, ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணின அர்த்தத்தைப்பண்ணுவிடில் வீரஸ்வர்க்கத்தையடையாதவனாகக்கடவேனென்ற சபதம் இவர் ப்ரதிஜ்ஞைக்குச்சேராது; ஆகையாலே, தசரதன்புக்க லோகமென்று வ்யாக்யானஞ்செய்தாரென்று கண்டுகொள்வது. இதுசேஷியுகந்தவடிமையென்கைக்கு ஸூசகமென்னென்ன,(தன் செல்லாமையித்யாதி) தன்செல்லாமை - ராமவிஶ்லேஷம்ஸஹியாமை. உக்தத்தைஹேதுவாக்கிக்கொண்டு ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் படியைக்காட்டுகிறார் (இப்படியித்யாதி) உக்தார்த்தேப்ரமாணம் (கச்சதேத்யாதி) இந்தஶ்லோகார்த்தவர்ணநம் (கச்சதாவென் கிற என்றுதொடங்கி, எம்பெருமானாருளிச்செய்தார் என்னுமளவும்) வர்த்தமாநநிர்த்தேசத்தாலே இருவருடைய கமநகாலமும் ஏகமாகத்தோன்றுகையாலே, ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் கமநத்துக்கு விளம்ப நிவ்ருத்திதோன்றுகையால் விளம்பஹேதுக்களை வ்யாவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு, தந்நிவ்ருத்தியை யுபபாதித்து கமநஹேதுவையும்சொல்லுகிறார் (கச்சதாவென்கிறஇத்யாதி) குலம் - க்ருஹம், யுதாஜித்குலம் என்னுதே, "மாதுலகுலம்" (மாதுலகுலம்) என்றதுக்குத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (யுதாஜித்தித்யாதி) அவனை-பரதாழ்வானை, "ஶத்ருக்நோ" (ஶத்ருக்நோ) என்கிறதாதுவையுட்கொண்டு பரதபததாத்பர்யம் (சக்ரவர்த்தியு மித்யாதி) துஞ்சி-நசித்து. "ராஜ்யத்தைப்பொகட்டுப்போய்" என்று (துஞ்சி) என்றவநந்தரம் சொல்லுகையாலே ஸ்ரீபரதாழ்

வான் "ப்ரஸாதஞ்சத்ருக்நஶ்ச" (ப்ரஸாதஞ்சத்ருக்நஶ்ச) என்று கொண்டு மீளுவரோவென்னும் சங்கையாலே ஸ்ரீசித்ரகூடத்தளவுஞ்செல்ல, பெருமாள் ராஜ்யத்தையிவன்மேல் பொகட்டுப்போனதப்போதென்றுகருத்து. (நின்னை) என்றது ஸ்ரீபரதாழ்வானை. த்ரிகாலஜ்ஞனானமையாலே யிப்படி திருநாமஞ்சாத்தினானென்றுகருத்து. இப்படி தாமருளிச்செய்ததற்கு ஸம்வாதங்காட்டுகிறார் (பரதஇத்யாதி) ப்ரகாராந்தரேணவருகிற காலபேதசங்கையைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு சப்தார்த்தம் (இருவரும் இத்யாதி) பாரதந்த்ர்யத்தாலே போனானென்றபடி. "புஷ்யே ஜாதஸ்து பரத:" (புஷ்யே ஜாதஸ்து பரத:) "ஸார்ப்பே ஜாதஸ்து ஸௌமித்ரீ" (ஸார்ப்பே ஜாதஸ்து ஸௌமித்ரீ) என்றவசநங்களையுட்கொண்டு (நக்ஷத்ரபேதம் என்றது) இப்பாரதந்த்ர்யம் "மஹாத்மா" (மஹாத்மா) என்கிற விடத்திற்றானே சொல்லலாமோ என்று சங்கித்து, கோபலீவர்த்தந்யாயத்தாலே பரிஹரிக்கிறார் (கச்சதேத்யாதி) அங்குமமதா நிவ்ருத்தியும் இங்கு அஹங்காரநிவ்ருத்தியுமாகச் சொல்லுகைக்குக்கருத்து-முந்துறஅஹங்காரநிவ்ருத்திசொல்லில் தத்கார்யமானமமதாநிவ்ருத்தி அர்த்தஸித்தமாகையாலே, 'ததா' (ததா) என்றதற்கு ப்ரயோஜநம் ஸித்தியாதென்று கண்டுகொள்வது. மமதாநிவ்ருத்திசொன்னாற்போதாதோ அஹங்காரநிவ்ருத்திசொல்லவேண்டுமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (சேஷத்வேத்யாதி) வக்ஷ்யமாணத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அதினர்த்தத்தையருளிச்செய்துகொண்டு வித்தராகிறார் (அகமில்லாததித்யாதி) அகபதார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அகமாவதித்யாதி) அஹங்காரமமகாரநிவ்ருத்திசொன்னபோதே பாரார்த்யம் ஸித்தமன்றோ, புந:சொல்லவேண்டுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவ்விடத்திலித்யாதி) ராமபக்தி உத்தேஶ்யமென்னலாயிருக்க, உத்தேஶ்யவிரோதியாகச்சொல்லப்போமோவென்கிற சங்கையை அநுவதித்து த்ருஷ்டாந்தமுகேனபரிஹரிக்கிறார்.(இத்தையித்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே) ஸௌந்தர்யத்தில் கால்தாழ்கையே (ராமபக்தி) இதுபாரதந்த்ர்யாநுவ்ருத்திக்கு விரோதியென்னுமிடத்தை கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிறார் (ராமேப்ரமாதமித்யாதி) இடைச்சுவர்-ப்ரதிபந்தகம்-அப்ராப்தவிஷய ப்ராவண்யமாகிற அநிஷ்டத்தை அந்தியாகஜநிப்பிக்கையாலே, நித்யசத்ருவென்று - இந்த்ரியங்களாக வருளிச்செய்கிறார் (பாஹ்யேத்யாதி) "ஶத்ருக்நோ நித்யஶத்ருக்ந:" (ஶத்ருக்நோ நித்யஶத்ருக்ந:) என்றும், "ராமமேவாநுவர்த்தது" (ரா

ஷ்மேவாநுசிந்தயந) என்றும் இருக்க, ஸௌந்தர்யத்தில் தவக்
குண்ணமை சொல்லக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதா
கிறதித்யாதி) 'ஹாரதெமஹூதிமதவாநு' (ధరతేగచ్ఛతిగతవాన)
என்றுசொல்லாமல் 'ஹாரதெநீதஃ' (ధరతేనీతః) என்று
பரதகர்த்ருகநயநக்ரியாகர்மத்வம் சொல்லுகையால் ஸ்வதந்த்ரஃ
கர்த்தாவென்று பரதாழ்வானுக்கு ஸ்வாதந்த்ரயமும் ஸ்ரீசத்ருக்னா
ழ்வானுக்கு அசித்வத்பாரதந்த்ரயமும் தோற்றுகிறதென்று அரு
ளிச்செய்கிறார் (ராஜாக்களித்யாதி) கீழ் அஹங்காரமமகாரநிவ்
ருத்திசொன்னபோதே பாரதந்த்ர்யம் ஸித்தமாகையாலே யிப்ப
தத்துக்கு அசித்வத்பாரதந்த்ர்யம் விவக்ஷிதமென்று கருத்து. (உ
டைவாள்) அரைப்புடவையிலே சொருகுகிறஆயுதம். உக்தபாரத
ந்த்ர்யத்தின் எல்லைநிலங்காட்டுவாராக, உக்தத்தை வ்யாவர்த்திப்
பித்துக்கொண்டு அதிலும் அதிசயங்காட்டுகிறார் (த்ரவ்யத்துக்கித்
யாதி) (உபயநிஷ்ட்டமென்றது) உபயாதீநமென்றபடி; இத்தால்
அந்யதாரால் விடப்போகாதென்கை. 'ஸ்ரீதிபுரஸ்க்ருதஃ'
(ప్రీతిపురస్కృతః) என்றதற்கு பரதேநப்ரீதிபுரஸ்க்ருதஃ என்றாய்
பரதனாலே பஹுமதனாய்ப்போனானென்று அர்த்தம்சொல்லுமள
வில், கீழ்ச்சொன்ன அத்யந்தபாரதந்த்ர்யாதிகளுக்கு விருத்தமா
கையாலே 'ஸ்வஸ்ரீத்யாபுரஸ்க்ருதஃ' (స్వప్రీత్యాపురస్కృతః)
என்றுவிவக்ஷித்து ப்ரீதியாலே ப்ரேரிக்கப்பட்டானென்று அர்த்த
மருளிச்செய்கிறார் (ஜேஷ்ட்டாநுவ்ருத்தீத்யாதி) இத்தால் கீழ்
ச்சொன்ன பாரதந்த்ர்யம் ஸ்வதமென்றுகருத்து. 'நீதஃ' (నీతః)
என்றுசொல்லியிருக்க, 'ஸ்ரீதிபுரஸ்க்ருதஃ' (ప్రీతిపురస్కృ
తః) என்றுசொல்லக் கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நீத
இத்யாதி) (இருக்கக்கடவன்) என்றவநந்தரம் 'என்றபடி' எ
ன்றுசேஷம். (இருக்கை) என்றவநந்தரம் 'என்றபடி' என்று
சேஷம். இதற்குப்ரமாணம் "படியாய் இத்யாதி." கீழ் 'அநகஃ'
(అనఘః) என்றதற்கு ஸௌந்தர்யத்தால் ராமபக்திரஹித
னென்றர்த்தமாக்கி, இதற்குஹேதுவாக 'நித்யஸத்ருக்நஃ' (ని
త్యశత్రుఘ్నః) என்றதையுட்கொண்டு இவ்விரண்டாலும் பெருமா
ளிடத்திற்காட்டிலும் ஸ்ரீபரதாழ்வானிடத்தில் போக்யதாதிசயந்
தோற்ற வ்யாக்யானம் செய்தருளினார் இனியிவ்விரண்டு பதத்தா
லும் பாவநத்வபோக்யத்வங்களும் பெருமாளிடத்திற்காட்டிலும்
ஸ்ரீபரதாழ்வானிடத்திலேதோற்ற அர்த்தாந்தரமருளிச்செய்கிறார்
(அநகஇத்யாதி) அநகபதத்தால் ராமவிஷயத்தில் பாவநத்வ ப்ர

யுக்தமான மஹநீயதையாலே வருகிறப்ரீதிரஹிதனென்று தோற்
றுகையாலே, பரதவிஷயத்தில் பாவநத்வாதிசயந்தோற்றுகிற
தென்றுகருத்து. 'நித்யஸத்ருக்நஃ' (నిత్యశత్రుఘ్నః) என்றுரா
மஸௌந்தர்யத்தில் கண்வையாமையாலே இங்கு கண்வைத்
தவனுக்கு போக்யதாதிசயந் தோற்றுமென்றுகருத்து 'அநகஃ'
(అనఘః) என்றதற்கு ராமபக்திரஹிதஃ என்றும் 'நித்யஸத்
ருக்நஃ' (నిత్యశత్రుఘ్నః) என்றதுக்குராமவிஷயத்தில் கண்வையா
னென்றும் சொல்லக்கூடுமோ "கதாந்வஹம்ஸமேஷ்யாமி ஹர
தெநமஹாத்மநா। ஸத்ருக்நேநசவீரேண த்வயாசரகுநந்தந"
(కదాన్వహంసమేష్యామిభరతేనమహాత్మనా। శత్రుఘ్నేనచవీరే
ణత్వయాచరఘునన్దన) என்கிறபடியே பெருமாளுக்கு சத்ருக்னனி
டத்தில் ப்ரீதியுண்டாகையாலே யிவருக்கும் அவரிடத்தில்கண்வை
க்கவேண்டுகையாலே இவ்விரண்டுபதத்துக்கும் பொருளில்லாமை
யால் ப்ரயோஜநமில்லையென்று முன்புள்ள முதலிகள்கேட்க,
அதற்கெம்பெருமானாருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்தியை யிங்கும் அந்த
சங்கையை பரிஹரிக்கவேண்டுகையாலே ஸம்வாதமாக வருளிச்
செய்கிறார் (அநசஃ என்றுதொடங்கி அருளிச்செய்தா ரென்னுமள
வும்) இந்தபரிஹாரத்துக்கு ஸ்ரீபரதாழ்வானையிட்டு பரஸ்பரப்
ரீதியுண்டாகிலும் நேரேராமவிஷயத்தில் பக்தியில்லையென்றும்,
கண்வையானென்றும் தாத்பர்யம். (சொன்னமிகையெல்லாம்
பொறுக்குமிறேயென்றது) பெருமாளுக்கு நல்லனான ஸ்ரீபரதா
ழ்வானையல்லது அறியாதிருக்கையாலே "அநகஃநித்யஸத்ரு
க்நஃ" (అనఘఃనిత్యశత్రుఘ్నః) என்றுசொன்ன மிகையெல்லாம்
பொறுக்குமென்றபடி; இத்தால் ஈஶ்வரவிஷயத்தில் கண்ணழி
வற்ற ருசியுடையார் அபிமானத்திலேயொதுங்கி அவர்திருவடிக
ளே ப்ராப்யமும்ப்ராபகமு மென்றத்யவஸித்திருந்தபேர் "திரி
தந்தாகிலும்" என்கிறபடியே ஈஶ்வரனுக்குமிகவும் ப்ரியவிஷயரா
கிறென்றதாயிற்று. ஆக இவ்வளவும்வர வக்த்ருவைலக்ஷண்ய மரு
ளிச்செய்தார். இனிவைலக்ஷண்யாந்தர கதநமுகேந ப்ரதிபாத்ய
த்தை யருளிச்செய்கிறார் (இனியித்யாதி) (உத்தேஶ்யாமிடத்
தில்) என்றதற்கு (அத்யவஸித்து) என்றத்தோடே ஸம்பந்தம்.
(பகவத்ஸம்பந்தமாத்ரத்திலே) யென்றது பகவதாபிமுக்யமுள்
ள மாத்ரங்கொண்டென்றபடி. (தத்விஷயத்திலே யிப்போதென்
றது) இவ்விபூதியி லிருக்கும்காலம். (ப்ராப்திதசையில்) என்
றது மோக்ஷதசையிலென்றபடி. பவஸஹகாரிகளாயும். இப்படிப

ஹமுகமாக, உபகாரத்தாலே ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் ததீயரை உத்தேச்யரென்றத்யவஸித்து, தமக்குவைஷ்ணவ விஷயீகாரத்துக்குமுன்பே அஜ்ஞாதஜ்ஞாபக முகத்தாலே பகவத்விஷயத்திலே மூட்டின மஹோபகாரகரான ஆழ்வார்தம்மையே பற்றுகிறார்.

முதற்பாட்டு.

கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினாற்கட்டுண்ணப்
பண்ணியபெருமாயனென்னப்பனில்
நண்ணித்தென் குருகூர்நம்பியென்றக்கா
லண்ணிக்குமமுதூறுமென்னாவுக்கே.

ப்ரதிபதம்.

கண்ணி - முடிதலையுடைய. நுண் - நேரியதான. சிறு - சிறியதான. தாம்பினால் - கயிற்றினாலே. கட்டுண்ணப்பண்ணிய - தன்னை பந்தயோக்யமாம்படி பண்ணின. பெருமாயன் - அதிசயாச்சர்யயுக்தனான. என்னப்பனில் - எனக்குஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனிற்காட்டில். நண்ணி - ப்ரீதிபூர்வகமாக. தென்-தெற்குத்திக்கிலேயிருக்கிற. குருகூர் - திருநகரிக்கு. நம்பியென்றக்கால் - நிர்வாஹகரான ஆழ்வார்திருநாமத்தைச்சொன்னால். என்நாவுக்கே - என்னுடையஜிஹ்வைக்கே. அண்ணிக்கும் - தித்திக்கும். அமுதூறும் - அமுதூற்றுமாறுதேகிற்கும்.

வ்யாக்யானம்.

முதற்பாட்டில், ஆழ்வாருடைய அதிசயபோக்யதையைச்சொல்லுகிறது. (கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்) ப்ராப்யகாஷ்டையான ஆழ்வாரைப்பற்றுகிற இவர், ப்ரதமாவதியான பகவத்விஷயத்தி லிழிவானென்னென்னில்; ஆழ்வாருடைய போக்யதாதிசயத் தோற்றுகைக்காகவும், ஆழ்வாருடைய முகமலர்த்திக்காகவும், அவருக்கும் பகவத்விஷயமாகையாலும் பேசுகிறார். "உரலினோடிணைந்திருந்தேங்கியவெளிவெத்திறம்," என்றும், "பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்," என்றும், "பையவேநிலையும்" என்றும் ஆழ்வாராழங்காற்பட்ட விஷயமாகையாலே அத்தைப்பேசுகிறார்.

(கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால்) ஆழ்வார்பக்கலிவர்க்குண்டான வுத்தேச்யதையிருந்தபடி - அவருடைய வுத்தேச்யவஸ்துவைக்கட்டினதொரு கயிற்றினுடைய வுள்மானம்புறமான மாராயும்படியாயிற்று; இவர் பகவத்விஷயத்திலே கையொழிந்தபடி, இவராழ்வார்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரரானபடியிறே. (கண்ணித்தாம்பு) உடம்பிலே கட்டப் புக்காலுறுத்தும்படி பலபிணைகளை யுடைத்தாயிருக்கை. கண்ணி - முடி. (நுண்தாம்பு) உடம்பிலேயழுக்கை. (சிறுத்தாம்பு) இவனைக்கறுத்தும்படி நேரியதாயிருக்கை. (கட்டினபின்புரலோடே சேர்க்கவிடம்போராதிருக்கை. (கட்டுண்ணப்பண்ணிய) "உரலைநேராகச் செய்யப்போகாது; அப்போதாகக்கயிற்றை நெடுகவிடப்போகாது; இனியிவன்றன்னைவிட்டு நெடியகயிறுதேடி யெடுக்கப்புகில், பின்னையிவன்றனெட்டான், காற்றிற்கடியனாயோடும்; "இனிச்செய்வதென்" என்று அவள்தடுமாறுகிற படியைக்கண்டான் (கட்டுண்ணப்பண்ணிய) "ஸதைகரூபரூபாய" (सदैकरूपरूपाय) என்கிறதன்னுடைய திருமேனியைநெருக்கி யிடங்கண்டு கட்டுண்ணும்படி பண்ணினான். "கட்டுகைக்குப்பரிகாரமில்லை" என்றுநிவ்ருத்தையாமாகில், பிறந்துபடைக்க நினைத்தகுணத்தை யிழக்குமித்தனையிறே, ஆகையாலே திருமேனியிலே யிடங்கொடுத்தான். "கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால்கட்ட வெட்டென்றிருந்தான்" என்றும், "கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டான்" என்றும், எல்லாருமீடுபடுந்துறையிறேயிதுதான்; "தாம்நைவ" (दाम्नैव) "யதிசக்நோஷி கச்ச த்வமதிசஞ்சலசேஷ்டித" (यदिशक्नोषि गच्छ त्वमतिचञ्चलचेष्टित) என்று "தாய்கட்டினகட்டையவிழ்க்க சக்தனல்லேன்" என்றிருந்தானிறே. "ஸம்ஸாரபந்தஸ்திதிமோக்ஷஹேது:" (संसारबन्धस्थितिमोक्षहेतुः) ஸ்வவ்யதிரிக்தரையடையக் கட்டுகைக்கும் விடுகைக்கும்ஹேதுவானவன்கிடீர் இப்போது ஓரபலைகட்டினகட்டையவிழ்த்துக்கொள்ள சக்தனன்றிக்கே யிருக்கிறான்; நெருக்கனான ஸார்வபௌமன் அபிமதவிஷயத்தின்கையிலே யகப்பட்டொருக

ருழுகைமாலையாலே கட்டுண்டாலதுக்கு ப்ரதிக்ரியைபண்
ணமாட்டாதே யிருக்குமாபோலேயிறே, இவள்கட்டின
கட்டுக்கு ப்ரதிக்ரியைபண்ணமாட்டாதே யிருந்தவிருப்பும்.
பிறருடைய கர்மநிபந்தநமாக வரும்கட்டையவிழ்க்குமத்த
னையல்லது, தன்னநுக்ரஹத்தாலேவந்த கட்டுத்தன்னாலு
மவிழ்க்கப்போகாதென்கை. ஆழ்வார், மயர்வறமதிநல ம
ருளப்பெற்றவராகையாலே, “ உயர்வற வுயர்நலமுடை
யவன் ” என்று அவன்குணத்தைவர்ணித்தார் : இவர்முத
லடியிலே ஆழ்வார்தம்மையே பற்றுகையாலே, அவன்றி
ருமேனியில் ஸ்பர்ஶித்ததொருதாம்பை வர்ணிக்கிறார். அ
வருடைய வுத்தேஶ்யவஸ்து இவர்க்குவெளியதாய்க் கழி
கிறதிறே. இவன்றன்னைக்கட்டுவது, “ ஒருபெண்ணைக்கள
வுகண்டான், வெண்ணெயைக் களவுகண்டான், ஊரைமூ
லை யடியேநடத்தினான் ” என்றிறே; “ ‘ இவன்சாமாங்ய
ன்’ என்று இடமீடெல்லாமிடுங்கோள் ” என்றிருந்தான்.
அதாவது – களவிலேதகணேறினபடி. இவள்கட்டிவைத்
தடிக்கப்புக்கவாறே, “ தொழுகையும் ” என்கிறபடியே
தொழத்தொடங்குமே. எல்லாரையும் தொழுவித்துக்கொ
ள்ளு மவனிறேதொழுகிறான். “போக்கடியற்றதசையிலபி
மத ஸித்திக்கஞ்சலியேசாதநம் ” என்றறியுமவனிறே.
‘ சுதிவஞ்சலசெஷ்டித ” (அதிசஞ்சலசேஷ்டித) துருதுருக்கை
யாகக்கொண்டு ஊர்பூசல்விளைத்தவ னல்லையோ. “ ஐ
தஸ்ருஷ்டா ” (ஐத்ஸ்ருஷ்டா) ஒருசொல்லாலே விலங்கிட்டு
வைத்து. “ அத்ய நிஜாங்குஶவஶாவகாஶ ” (அத்யநிஜாங்குஶவஶாவகாஶ)
அவள்தான்கறப்பது கடைவதாகத்தொடங்கினாள். “ கூ
டஷ்நீ ” (கூடஷ்நீ) இவனைப்போலே நியமிக்கவேண்
டுவ தகேகமுண்டிறே. (பெருமாயன்) நிரதிசயாஶ்சர்ய
யுக்தன். இத்தால்-அவாப்தஸமஸ்தகாமனுக் கொருகுறை
யுண்டாய், அதுதன்னை க்ஷுத்ரரைப்போலே களவாகிற
வழியல்லாவழியிலேயிழிந்து, ஸர்வசக்தியான வன்றானது
தன்னையும் தலைக்கட்டமாட்டாதே வாயதுகையதாகஅகப்
பட்டுக் கட்டுண்டடியுண்டு “ பையவேநிலையும் ” என்று

டம்புவெளுத்துநின்ற நிலையளவுஞ் செல்லநினைக்கிறார். (எ
ன்னப்பனில்) ஆழ்வாரிவர்க்குத்தேஶ்யராயிற்க, இங்ங
னேசொல்லுவானென்னென்னில் ; பகவத்ஸம்பந்தமற
வார்த்தைசொன்னாராகில், ஆழ்வாரோட்டை ஸம்பந்தத்
தையறுத்துக் கொண்டாராவரிறே; அத்தாலேசொல்லுகி
றார். அதவா, “ பும்ஸாம்த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம் ”
(பும்ஸாம்த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்) என்கிறபடியே-அவ்வருகேபோ
வாரையும் துவக்கவல்ல விஷயமாகையாலே, துவக்குண்
டு சொல்லுகிறானென்னவுமாம். (என்னப்பனில்நண்ணி)
பகவத்விஷயத்திலநின்று ஆழ்வார்பக்கலிலேகிட்டி. சப்தா
திவிஷய ப்ராவண்யங்களைவிட்டுபகவத்விஷயத்தைக்கிட்டு
கையிலுண்டான அருமைபோலன்று, ப்ரதமாவதியானப
கவத்விஷயத்தைவிட்டுப்புருஷார்த்தத்தில் சரமாவதியான
ததீயசேஷத்வத்தைக்கிட்டுகை ; சப்தாதிகளைவிடலாமதி
ன் தோஷதர்ஶநத்தாலே, இங்ஙனொரு தோஷங்காணவிர
கில்லையாகையால் இது அதிலுமரிது.

(தென்குருகூர்நம்பி) “ நல்கியென்னைவிடான் ந
ம்பிநம்பி ” என்று ஆழ்வார் தாமுத்தேஶ்யமாகப்பற்றின
விஷயத்தில் பூர்த்தியளவன்றிறே யிவர்பற்றினவிஷயத்தில்
பூர்த்தி.எங்ஙனேயென்னில்;பகவத்விஷயத்தைப்பற்றினால்
அதினெல்லையான ஆழ்வாரளவும் வரவேண்டியிருக்கும்,
ஆழ்வாரைப்பற்றினால்அவ்வருகுகந்தவ்யபூமி யில்லையிறே.
“ ஆசார்யர்களை ‘நம்பி’ என்னக்கற்பித்தார் ஸ்ரீமதுரகவிக
ளிறே ” என்று ஜீயரருளிச்செய்வர். (என்றக்கால்) ம
நோவாக்காயங்கள்மூன்றும் வேண்டியிருக்கும் பகவத்வி
ஷயத்துக்கு, ஓருக்திமாத்ரமே யமையுமிவ்விஷயத்துக்கு.
பூர்த்தியால்வந்த ஏற்றமேயன்று, ஸௌலப்யத்தாலுமே
ற்றமுண்டென்கை. (அண்ணிக்கும்) தித்திக்கும். பகவ
த்விஷயத்தை யநுபவித்தாலாழ்வார்க்குப் பிறக்குமாநந்த
மெல்லா மிவ்விஷயத்திலே யோருக்திமாத்ரத்திலே யென
க்கு சித்தித்தது. (அமுதூறும்) அமுதூற்றுமாறாதே நி
ற்கும். “ நசபுநராவர்த்ததே ” (நசபுநராவர்த்ததே) என்

று அவ்விஷயமாழ்வார்க்கு தத்ப்ரஸாதத்தாலே நித்யமாய்ச் செல்லுமாபோலே, எனக்குமாழ்வார் ப்ரஸாதத்தாலே நித்யமாய்ச்செல்லப்பெற்றேன். (என்னுக்கே) இதுபின்னை யெங்களுக்கு ரஸிக்கிறதில்லையோ என்னில்; முதலடியான பகவத்விஷயமுங்கூட ரஸியாதிருக்கிறவுங்களுக்கு, அதினெல்லையிலே நிற்கிறவெனக்கு ரஸிக்குமாபோலே ரஸிக்குமோ. (என்னுக்கே) அநாதிகாலம் விஷயாந்தரங்கள் ரஸித்துப்போந்த என்னுக்கே யிவ்விஷயம் ரஸிக்கிறதென்றுமாம்.....................................(க)

அரும்பதம்.

"அண்ணிக்குமமுதூறும்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்துபாவம் (முதற்பாட்டிலித்யாதி) ஆனால் "என்னப்பனில்" என்றுசொல்லுவானென்னென்கிற சங்கையை அநுவதித்து, இதுக்குமூன்றுவகையாக பரிஹரிக்கிறார் (ப்ராப்யேத்யாதி) (ஆழ்வாருடையஇத்யாதிக்கு) அவருடையபோக்யதாதிசயம் சொல்லுகைக்கு கீழவதிசொல்லவேண்டுகையாலே "அப்பனில்" என்கிறாரென்றுகருத்து (ஆழ்வாருடையமுகமலர்த்திக்காக) என்றதுக்கு 'என்' என்கிறபதமநுஸந்தித்தால் ஆழ்வார் திருவுள்ளமுகக்குமென்று திருவுள்ளம். (அவருகக்கும்) ஆழ்வார்வ்யாமோஹிக்கும், இப்படி வ்யாமோஹிக்கிற அபதாநமாகையாலே "கண்ணிநுண்" இத்யாதியாலே விசேஷித்தாரென்று தாத்பர்யம். "மாயன்" என்றபதத்தில் ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களையெல்லாம் விவக்ஷித்து மூன்றும்பரிஹாரத்தை விவரிக்கிறார் "உரலினோடு" இத்யாதி.

தாம்பினாலென்ன அமைந்திருக்க "கண்ணிநுண்சிறு" என்று வர்ணிக்கைக்குக் கருத்தென்னென்னில் அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார்பக்கல் இத்யாதி) (உத்தேஶ்யதையிருந்தபடி ஆராயும்படியாயிற்று) என்றந்வயம். உள்மாநம்புறமாநம் - அந்தர்ப்பாஹ்ய ஸ்வரூபமெல்லாமென்றபடி, தாம்பினாற்கட்டுண்கையிலே ஆழ்வார்வ்யாமோஹித்தபடியாலே அவரை யிட்டுக்கண்ணியை வர்ணித்தாரென்றுகருத்து. அவ்யவஹிதமாக பகவத்விஷயத்தைப்பற்றி வர்ணித்தாலாகாதோ ஆழ்வாரையிட்டென்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவரித்யாதி) (ந்யஸ்தபாரரானபடி) என்றது ந்யஸ்தபாரராகையாலேயென்றபடி "கண்ணி" என்றதுக்குபவிதம் (கண்ணித்தாம்புஇத்யாதி) இத்தாலாழ்வார் வ்யாமோஹித்ததுக்கு ஸூசிதமென்று திருவுள்ளம். நேரியதாயிருக்கை - மெல்லியதாயிருக்கை, இதுவும் வ்யாமோஹத்துக்கு ஸூசகம் 'கட்டுண்ண' என்னாதே "பண்ணிய" என்பானென்னென்கிற சங்கை உதிக்கைக்காக ப்ரதீகக்ரஹணம்பண்ணுகிறார் "கட்டுண்ணப்பண்ணிய" என்று. இந்தசங்கையை பரிஹரிப்பதாகத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (உரலைஇத்யாதி) (நேரியதாகச்செதுக்கப்போகாது என்றது) மெல்லியதாகச்செதுக்கப்போகாதென்றபடி. கடியன்-வேகவான். (கண்டான்) என்ற அநந்தரம் 'ஆகையாலே கட்டுண்ணப்பண்ணினானென்கைக்காக அருளிச்செய்தார்' என்றுகூட்டுவது. ஏகரூபமாக சாஸ்த்ரஸித்தமான திருமேனியை சுருக்கப்போகாமையால் கட்டுண்ணப்பண்ணக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸதைகேத்யாதி) (நெருக்கி) ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே நெருக்கியென்றபடி; ஆகையால் "𑌸𑌦𑍈𑌕𑌰𑍂𑌪𑌰𑍂𑌪𑌾𑌯" (సదైకరూపరూపాయ) என்றது கர்மக்ருதவிகாரராஹித்யத்தைச்சொல்லுகிறதென்றுகருத்து. தன் ஸங்கல்பத்தால் தானேகட்டுண்ணவேணுமோ அவள்கட்டாதேபோனால் நல்லதன்றோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கட்டுகைக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே) ஆக "கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினால்கட்டுண்ணப்பண்ணிய" என்றவித்தால் ஸௌலப்யத்தால் தான் கட்டுண்டானென்று ஆழ்வாருடைய வ்யாமோஹம் ஸூசிப்பிக்கக்கடவது. இப்படி இவ்வபதாநத்தில் வ்யாமோஹித்தாருண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் ("கண்ணியார்" இத்யாதி) இதுக்கு அர்த்தம் பலபிணைகளையுடையதாய் குறளாயிருந்துள்ளதாம்பாலே கட்டவிசைந்ததிறே. (இருந்தான்) என்று கட்டுண்கைக்கும் அதுக்கிசைந்திருக்கைக்குமடைவே ப்ரமாணத்வயமருளிச்செய்து அர்த்தாநுஸந்தாநத்தாலே வித்தராகிறார் "𑌦𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿" (దామ్నాచేత్యాది) "𑌦𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾 𑌚𑍈𑌵𑍋𑌦𑌰𑍇 𑌬𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌬𑌧𑍍𑌨𑌾𑌦𑍁𑌲𑍂𑌖𑌲𑍇 । 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌮𑌕𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌮𑌾𑌹 𑌚𑍈𑌵𑌮𑌮𑌰𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾 ॥ 𑌯𑌦𑌿 𑌶𑌕𑍍𑌨𑍋𑌷𑌿 𑌗𑌚𑍍𑌛 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌤𑌿𑌚𑌞𑍍𑌚𑌲𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌃 । 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌥 𑌨𑌿𑌜𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌸𑌾 𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌕𑍁𑌟𑍁𑌮𑍍𑌬𑌿𑌨𑍀" (దామ్నాచైవోదరేబధ్వా ప్రత్యబధ్నాదులూఖలే। కృష్ణమక్లిష్టకర్మాణమాహచైవమమర్షితా॥ యదిశక్నోషి గచ్ఛత్వమతిచంచలచేష్టితః। ఇత్యుక్త్వాథనిజంకర్మ సాచకారకుటుంబినీ॥) ஸர்வஶக்தனானவன் அஶக்தனென்றிருக்கக் கூடுமோவென்ன ப்ரேமத்தாலே யிப்படியிருக்கிறானென்றீடுபடுகிறார் (ஸம்ஸாரேத்யாதி) ப்ரேமத்தாலே தானிப்படி கட்டுண்டானோவென்ன த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லிக்கொண்டு ஆஶ்சர்யப்படுகிறார் (செருக்கனான

இத்யாதி) ஸம்ஸாரபந்த மவிழ்கைக்கும் இந்தக்கட்டை அவிழ்த்துக்கொள்ளாமைக்கும் ஹேதுவேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பிறருடையவித்யாதி) ஆக " யதிஶ்ரோத்ராஷிஹ்ருதம் " ([illegible]) என்னுமவனுக்கும் அர்த்தமருளிச்செய்கிறார். ப்ரபந்தாதியிலே பகவத்குணங்களிலே யிழியாதே தாம்கபவர்ணிப்பா னென்னென்கிற சங்கையிலே ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயேந பரிஹரிக்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே.) வெளியது - அஸாரம். இனிப்ராக்ருத ஶ்லோகத்திலே " [illegible] " ([illegible]) என்றதுக்கு அவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (இவன்றன்னையித்யாதி அறியுமவனிறே யென்னுமளவும்) (ஸாமாந்யனென்றிடு மீடெல்லாமென்றது) அழகர் திருமலையிலே ஸாமாந்யரென்றும் சோழியரென்றும் இரண்டுவகையுண்டாய் அவர்களுக்கு அந்யோந்யஸ்பர்த்தை யுண்டாகையாலே சோழியரெல்லாருமாக ஸாமாந்யரைக்கண்டால் அடிக்கவேண்டுமென்று கூடியிருக்கச்செய்தே, இருட்டினவிடத்திலே சோழியருக்குள்ளே யொருவன்வர, அவனை ஆளறியாமல் அடிக்க, நான்சோழியன் ஏன் அடிக்கிறீர்களென்ன, ஸாமாந்யனென்றிருந்தோமென்ன, ஆனாலின்னும் குத்துங்களென்ன, அவன்பக்கல் ஸ்பர்த்தையாலே தன்னோவுதோற்றமற்சொன்னனென்றைதிஹ்யம்; அப்படியே க்ருஷ்ணனும் வெண்ணெய்களவு கண்டானென்று கட்டினாலு மடித்தாலும் கள்ளனென்றடித்தால் நமக்கிஷ்டம், அத்தால் நமக்கு பயமில்லை யென்றிருந்தானென்றபடி. " தொழுகையுமிவை கண்டவசோதை " என்கிறபடியே தாயைத்தொழத்தொடங்கினானென்கிறார் (இவளித்யாதி) தொழுதாலடியாரோவென்ன, (இத்தசையி லித்யாதி) இவற்றையெல்லாம் நினைத்து அதிசஞ்சலசேஷ்டிதஃ என்கிறாரென்று கருத்து. பலிதார்த்தம் (துருதுருக்கையித்யாதி) (இத்யுக்த்வா) என்றுநிஜம் கர்மகாணத்துக்கு ஹேதுவாக அநுவதிக்கையாலே அத்தையு மொருபந்தகமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஒருசொல்லாலேயித்யாதி) இப்படியிவன்சொல்லுக்குப் பரதந்த்ரமிருக்கையாலே தானேகட்டுண்ணப்பண்ணினான் என்றுகருத்து. கட்டாதே அடியாதே அவனுடைய அண்டையிலேதானேயிருக்க வொண்ணுதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவனையித்யாதி) கட்டுண்கைமுதலானவை ஆஶ்சர்யங்களானபடியை உபபாதிக்கிறார் (இத்தால் இத்யாதி) அவரப்பனில் என்று ஸம்பந்த மறச்சொல்லாதே (என்னப்பனில்) என்னக்கூடுமோவென்கிற சங்கையையநுவதிக்கிறார் (ஆழ்வார் இத்யாதி) (ஸம்ப

ந்தமறவார்த்தைசொன்னாகில்) என்றுபரிஹார வாக்யத்திலேயிருக்கையாலே இப்படிதாத்பர்யம் கொள்ளவேணும். ஸம்பந்தமறச்சொன்னாகில் ஆழ்வாருக்குவைமுக்யம் வருமென்றுபரிஹரிக்கிறார் (பகவதித்யாதி) அவரப்பனில் - என்றுசொல்ல வந்தவரேயாகிலும் அவசமாகச்சொன்னொன்று பரிஹாராந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அதவேத்யாதி) (என்னப்பனில்தென்குருகூர்) என்றாற்போதாதோ (நண்ணி) என்பானேனென்ன. அருமைதோன்றச்சொல்லுகிறொன்று அவ்வருமையை த்ருஷ்டாந்தமுகேந உபபாதிக்கிறார் (சப்தாதீத்யாதி) கீழ்சப்தாதிகளோடே ஸாம்யந்தோன்ற வருளிச்செய்து ஆதிக்யந்தோன்ற அர்த்தாந்தரமருச்செய்கிறார் (சப்தாதிவிஷயங்களித்யாதி)

(என்னப்பனில்-அமுதூறும்) என்கிறபடியே குருகூர்ச்சடகோபன் என்னுமல் 'குருகூர்நம்பி' என்பானேனென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நல்கிஇத்யாதி) சற்பித்தார் - அப்யஸிப்பித்தார். (ஸௌலப்யம்என்றது) ஏககரண ஸாத்யத்தாலேவந்த ஸௌலப்யமென்றபடி. (ஊறும்) என்றவிடத்தில் வர்த்தமாநதாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அதுதானித்யாதி) இத்தைஸஹேதுகமாக வுபபாதிக்கிறார் (நசேத்யாதி) (என்று) என்றதுக்கு இரண்டுதாத்பர்யம் ; பாகவதநிஷ்டனென்றும், விஷயாந்தர ப்ரவணனென்றும் ; முந்தினவர்த்தத்தை சங்காபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் (அதுபின்னையித்யாதி) இரண்டாவது (அநாதியாகவித்யாதி) விரோதிநிரஸநத்தை அநுபவிக்கிறஎன்னுவுக்கு இதுரஸிக்கும்படியென்னென்று வித்தராகிறொன்றுகருத்து....................(க)

இரண்டாம்பாட்டு.

நாவினால்நவிற்றின்பமெய்தினேன்
மேவினேனவன்பொன்னடிமெய்ம்மையே
தேவுமற்றறியேன்குருகூர்நம்பி
பாவினின்னிசைபாடித்திரிவனே.

ப்ரதிபதம்.

நவிற்று - (பகவத்விஷயத்தில் உபகாரகனை) ஸ்தோத்ரம்பண்ணக்கடவ. நாவினால் - நாவைக்கொண்டு. இன்பம்-பேற்றை, நிரதிசயாநந்தத்தை. எய்தினேன் - பெற்றேன்; ப்ராபித்தேன். அவன்பொன்அடி - ஆழ்வாருடையஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை,

மேவினேன் - (உத்தேஶ்யமாக) பொருந்தினேன். மெய்ம்மையே - ஸத்யமாக. மற்று - ஆழ்வாரொழியவேறொரு. தேவு - தேவதையை. அறியேன் - அறிகிலேன். குருகூர் - திருநகரிக்கு. நம்பி - நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருடைய. பாவின் - ப்ரபந்தத்தினுடைய [திருவாய்மொழி; கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பாதல்] இன் - இனிய. இசை - கானத்தை. பாடி - பாடி. திரிவன் - திரியாநின்றேன்.

வ்யாக்யானம்.

இரண்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டில் - "ஆழ்வார்" என்றால்தமக்கு ரஸிக்கிறபடிசொன்னார். இப்பாட்டில் - அவருடையபாசுரமே தேஹயாத்ரையாம்படி தாரகமானபடியைச் சொல்லுகிறார்.

(நாவினாலநவிற்றின்பமெய்தினேன்) "என்றக்காலண்ணிக்கும்" என்றுப்ரஸ்துதமானத்தை யநுபாஷிக்கிறார் அதிலுண்டான ஆதராதிசயத்தாலே; மநஸ்ஸஹகாரமில்லாத வுக்திமாத்ரமடியாக நிரதிசயஸுகம் ப்ரயோஜநமானால் பின்னாட்டுகைதவிராதிறே. (நாவினால்நவிற்று) மநஸஸஹகாரமில்லையென்கிறார். பகவத்விஷயத்திலுபகாரகனை ஸ்தோத்ரம்பண்ணக் கடவனாவைக்கொண்டு, அந்தக்கார்யத்தைக் கொள்ளப்பெற்றேனென்னவுமாம். "ப்ரத்யக்ஷே குரவஸ்ஸ்துத்யா:" (प्रत्यक्षे गुरवस्स्तुत्याः) என்னக்கடவதிறே. ஈஶ்வரஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநங்கொள்ளப்பெற்றேன் நானொருவனுமென்கிறார் (இன்பமெய்தினேன்) "வீவிலின்பம்மிகவெல்லைநிகழ்ந்தனன்மேவி" என்றாழ்வாரவ்விஷயத்திற் பெற்றபேற்றை இவ்விஷயத்திலே பெற்றேனென்கிறார். "சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்" என்றுகரணத்ரயத்தாலுமவ்விஷயத்தை யாஶ்ரயித்தவர் பெற்றபேற்றை உக்திமாத்ரத்தாலே பெற்றேன். அநாதிகாலம் நரகத்திலேஸ்ருஷ்டியும் நரகத்திலே ஸம்ஹாரமுமாம்படி பாபத்தைப்பண்ணிப்போந்தநாவாலே நிரதிசயாநந்தத்தை ப்ராபித்தேனென்னவுமாம்.

(மேவினேனவன்பொன்னடி) ஆழ்வாருடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை யுத்தேஶ்யமாகப்பொருந்தினேன். "க்ஷிபாமி" (क्षिपामि) என்று ஈஶ்வரனுங்கூட வுபேக்ஷித்தகசையிலே விஷயீகரித்த ஆழ்வாருடைய விலக்ஷணமானதிருவடிகளோடே பொருந்தப்பெற்றேன். நீர்செய்ததித்துவாகில்; பேற்றிலறுதிபாடிருந்தபடியென்னென்ன (மெய்ம்மையேமேவினேன்) உபகாரகவிஷயத்திலே நிற்கிறவளவிலே வேறொருவிஷயமுத்தேஶ்யமாய், அதுகிட்டினவாறே அதிலேதோள்மாறும்படி யன்றிக்கே, ஐஹிகாமுஷ்மிகங்களிரண்டும் ஆழ்வார்திருவடிகளேயாகப் பொருந்தினேன். இங்கிருந்தநாள் அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநத்தாலே யுபகாரகராகவும், பகவல்லாபத்துக்கு புருஷகாரமாகவும், நித்யவிபூதியில் "யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:" (यत्र पूर्वे साध्याः सन्ति देवाः) என்கிறபடியே ப்ராப்யமாகவுமிவர் தம்மையேபற்றினேன். ஆளவந்தார் "அத்ர பரத்ர சாபி" (अत्र परत्र चापि) என்கைக்குமடியிவரிறே.

(தேவுமற்றறியேன்) ப்ராப்யமும் ப்ராபகமாக வேறொருவஸ்துவுண்டென்றிரேன். மெய்ம்மையேயென்றவிடம் - அந்வயத்தாலேசொல்லுகிறார். (தேவுமற்றறியேனென்று) வ்யதிரேகத்தாலே சொல்லுகிறாரிறே தம்முடைய அத்யவசாயந் தோற்றுகைக்காக. மற்றறியேனென்று - புருஷார்த்தாந்தரங்களோபாதி பகவத்விஷயத்தையுங் கழிக்கிறாரிறே, அதினெல்லையான ஆழ்வார்திருவடிகளளவும் வந்தவராகையாலே. சாஸ்த்ரவாசனையாலேயாதல் ஆசார்யோபதேசத்தாலேயாதல் சொல்லுகிறாரல்லர்; உபகாரகரான ஆழ்வார் திருவடிகளில் பாவபந்தத்தாலே சொல்லுகிறார்.

(குருகூர்நம்பி) இவரையும்பற்றி வேறொருவிஷயத்தையும்பற்ற வேண்டும்படியோ, இவருடைய பூர்த்தியிருப்பது. குருகூர்நம்பியாவென்கிறது - ஆழ்வார்திருவா

யாலே யருளிச்செய்ததென்றுயிற்று திருவாய்மொழிதன்
னையுமாதரிப்பது. அதிலே "குருகூர்ச்சடகோபன்" என்
றருளிச்செய்தாரிறே. அவ்வழியாலேயாயிற்று திருவாய்
மொழியிலாதரம்; ஆழ்வார்ப்ரதிபாத்யராகையாலே, கு
ருகூர்நம்பிபாவென்று- கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பைச் சொ
ல்லுகிறதென்னவுமாம். (பாவினின்னிசை) பாவோடே
கூடப் புணர்ப்புண்டஇனியஇசை. (பாடித்திரிவனே) உ
ம்முடையதேஹயாத்ரை நடத்திப்போரும்படியென்னென்
ன, ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டுசொல்லி இதுவேதாரக
மாகசஞ்சரிப்பன். "உண்டுதிரிவன்" என்னுமாபோலே
(பாடித்திரிவனென்கிறார்) "நமன்றமர்தலைகள்மீதே -
நாவலிட்டுழிதருகின்றோம்" என்னுமாபோலேஇது யா
த்ரையாயிருக்கிற என்னுடைய கதிவ்ருத்தியைப் பண்
ண வல்லாருண்டோ வென்றுமாம். ப்ராக்தநகர்மபலத்
தை யநுபவிக்கும்யமன் கதிபங்கம்பண்ணவோ, அதுக்கடி
யான விஷயாந்தரங்கள் கதிபங்கம்பண்ணவோ.......(உ)

அரும்பதம்.

ஸங்கத்யர்த்தம் வ்ருத்தவர்த்திஷ்யமாணகீர்த்தநம் (முதற்
பாட்டிலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்ஆழ்வாருடைய போக்யதையையு
ம், அநந்தரம் தத்ஸம்பந்தத்தையுடைய ப்ரபந்தமே தமக்கு தார
கமென்கையையும் சொல்லுகிறாரென்றுகருத்து. (அவருடையபா
சுரம்) என்று திருவாய்மொழியும் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பும், ஸ
ம்பந்தஸாமாந்யவிஷிஷ்டியாகையாலே. (தேஹயாத்ரையாம்படி)
என்றத்தைவிவரிக்கிறார் (தாரகமானபடியை) என்றவிதில்.

"பாடித்திரிவனே" என்றத்தைப்பற்ற "என்றக்கால்"
என்றத்தோடு புநருக்தமன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (என்
றக்காலித்யாதி) ஆதராதிசயத்துக்கடியருளிச்செய்கிறார் (மநஸ்
ஸஹகாரமித்யாதி) (நிரதிசயசுகம்) என்றது "என்னப்பனில
ண்ணிக்கும்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து. (நவிற்று) என்றுவிடுகை
யாலே நாஆர்த்தஸித்தமாயிருக்க (நாவினால்) என்றுசொல்லுவா
னென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மநஇத்யாதி) நைரபேக்ஷ்யம்
சொல்லுகையன்றிக்கே (நாவினால்) என்று ஸ்லாக்யார்த்தமென்கி
றார் (பகவதித்யாதி) உபகாரகனை ஸ்துதிக்கவேணுமோவென்ன அ

ருளிச்செய்கிறார் (ரத்யக்ஷேத்யாதி) நாப்படைத்தப்ரயோஜந
ம்பெற்றவர்கள் வேறில்லையோவென்ன, "விவித்ராதேஹஸம்
பத்தி:" ([illegible]) இத்யாதிவசநத்தை யுட்கொண்ட
ருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வரேத்யாதி) நாவினால் நவிற்று இன்பம்பெ
ற்றாருண்டோவென்ன "இசைமாலைகளேத்திமேவப்பெற்றேன்"
என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து(நாவினால்நவிற்றின்பமெய்தினேன்) என்
று ஸமுதாயதாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் ('வீவிலின்பம்' இத்யா
தி) கீழ் உக்திமாத்ரத்தால்வந்த ஆநந்தம்ஆழ்வார்க்கு ஸமமென்ற
ருளிச்செய்து அவருக்குக்கரணத்ரயம்வேண்டிற்று,இவருக்கொன்
றேயமைந்ததென்று தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (சிந்தை
யாலும் இத்யாதி) (நாவினால்) என்றதுக்குநைரபேக்ஷ்யம்ஸ்லா
கோத்யோதந மன்றிக்கே தாத்பர்யாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (அ
நாதித்யாதி)

அநந்தக்லேஸபாஜநையான ஸம்ஸாரத்திலிருக்கிற நாளெ
ல்லாம் ஈஸ்வரனுபேக்ஷித்தானென்றும், அவ்வளவில் ஆழ்வார்தம்
மைக்கடாக்ஷித்தாரென்றும் திருவுள்ளமாகக்கருதி தாத்பர்யகதந
முகேந கீழ்வாக்யவிவரணம் (க்ஷிபாமீத்யாதி) பரமகாருணிகரா
கையாலும் அநாதியான ஸம்ஸாரத்தில் யாத்ருச்சிகாதிகள் ஸம்
பாவிதங்களாகையாலும் சேதநருக்கு "க்ஷிவாமி" ([illegible])
என்றவன்சொன்னது அஹ்ருதயோக்தியாய் அச்சமுறுத்தினானித்
தனையென்று திருவுள்ளம்பற்றி (உபேக்ஷித்ததசைஎன்றது) உப
காரகனென்றுஆழ்வாரை நீர்பற்றினீராகிலுமக்குப்புருஷார்த்தமே
தென்கிற சங்கையையநுவதித்து நானிவரை யுபகாரகத்வேநபற்
றி வேறுபலங்களிலே போகிறவனன்றிக்கே நியதமாக சகலபுரு
ஷார்த்தங்களும் ஆழ்வார்திருவடிகளாலே பற்றினேனென்கிறா
ரென்றருளிச்செய்கிறார் (நீர்செய்ததித்யாதி) மெய்ம்மையே-ஸத்
யமாக. 'மெய்ம்மை' என்றதோடு 'அவன்பொன்னடி மேவினேன்'
என்றத்தை யநுஷங்கித்தாரென்று கண்டுகொள்வது. "ஸர்வம்ய
தைவநியமேந" ([illegible]) என்கிறபடியே ஸகல
பலங்களும் திருவடிகளிலேயென்று கீழருளிச்செய்து, ப்ராப்யப்
ராபகங்களாக யோஜநாந்தரம் (இங்கிருந்தஇத்யாதி) இத்தைப்
பற்றியிறே அபியுக்தருமருளிச்செய்தாரென்று ப்ரமாணம்காட்டு
கிறார் (ஆளவந்தார் இத்யாதி) (மெய்ம்மையென்றது) இரண்டா
ம்யோஜநையில் ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்றுசொல்லி யிருக்க,
புநः "தேவுமற்றறியேன்" என்றுசொல்லவேணுமோ வென்கிற

சங்கையைப்பரிஹரிக்கிறார்(மெய்ம்மையேயென்றவிடம்இத்யாதி) சகலபலங்களு மாழ்வார்திருவடிகளாகப்பற்றினேனென்ற ப்ரதமயோஜநாநுகுணமாக தாத்பர்யாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (மற்றறியேனென்றித்யாதி) மூந்தினயோஜனையில்ப்ராப்யப்ராபகசாதாரண்யேந (தேவு) என்று ஸமாஶ்ரயணீயவஸ்துவைச்சொல்லுகிறது; இரண்டாம்யோஜனையில் ப்ராப்யவஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. சாஸ்த்ரங்களெம்பெருமானை ப்ராப்ய ப்ராபகமாகச்சொல்லி ஆசார்யோபதேசமு மப்படியேயிருக்க, இவரிப்படிகழிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சாஸ்த்ரேத்யாதி) நீராழ்வாரையொழிய "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்கிறவராகில், முகில்வண்ணனடிமேற்சொன்ன சொன்மாலையாயிரமான திருவாய்மொழி அப்யஸிப்பானேனென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (இவரையென்றதொடங்கி திருவாய்மொழியிலாதரமென்னுமளவும்) (பூர்த்திமிருப்பது) என்றவநந்தரம் 'ஆகையாலே' யென்றுகூட்டி (ஆதரிப்பது) என்றத்தோடே அந்வயிப்பது. ஆழ்வார் திருவாயாற்சொன்னதுக்கு ப்ரமாணம் (அதிலேயித்யாதி) இதுக்கு " பரனடிமேற்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்" இதீயாதிகளிலேநோக்கு. " என்முன்சொல்லும் " என்றும் "தன்னைத்தானேதுதித்து" என்றும் எம்பெருமான் சொல்லாகத்தோற்றுகையாலே ஆழ்வார் சொல்லென்றர்த்தம் சொல்லக்கூடுமோவென்ன, குருகூர்நம்பிவிஷயமான 'பா' என்று அர்த்தாந்தரமருளிச்செய்கிறார். (ஆழ்வாரித்யாதி) 'பா' என்று சந்தஸ்ஸையுடைத்தான ப்ரபந்தமாயிதுக்குச்சேர்ந்தநுரூபமான மநோஹரமான காநமென்றர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பாவோடுஇத்யாதி) (பாடித்திரிவனென்றதுக்கு) இரண்டுதாத்பர்யம். பாடுகைதிரிகைக்கு ஹேதுவாக்கி தாரகமாகவும், பாடுகையாலே அப்ரதிஹதஸஞ்சாரமாகவும் ஆதில்முந்தினதை சங்காபரிஹாரமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (உம்முடைய இத்யாதி) இரண்டாம்தாத்பர்யம் ("நமன்றமர்" இத்யாதி) நமன்-யமன்; தமர்-அவனுடையதூதர். நாவலிடுகை-ஜயித்தவர்கள் தோற்றவர்கள் வாசலிலே சென்றறைகூறுகை. உழிதருகை-சஞ்சரிக்கை. யாத்ரையாக - வ்யாபாரமாக. கதிவ்ருத்தியைப்பண்ணவல்லாருண்டோவென்றதை விவரிக்கிறார் (ப்ராக்தநேத்யாதி) அதுக்கு-கர்மத்துக்கு...(உ)

மூன்றும்பாட்டு.

திரிதந்தாகிலுந்தேவபிரானுடைக்
கரியகோலத்திருவுருக்காண்பனான்
பெரியவண்குருகூர்நகர்நம்பிக்கா
ளுரியனாயடியேன்பெற்றநன்மையே.

ப்ரதிபதம்.

திரிதந்தாகிலும்-மீண்டாகிலும். தேவபிரானுடை - நித்யசூரிநிர்வாஹகனான ஈஶ்வரனுடைய. கரிய-நீலமேகநிபஶ்யாமமாய். கோலம் - சுந்தரமாய். திரு-பிராட்டியோடேகூடியிருக்கிற. உரு-திருமேனியை. நான்-நான். காண்பன்-சாக்ஷாத்கரிப்பன். பெரிய வண் - மஹோதாரராய்க்கொண்டு. குருகூர்நகர் - திருநகரியிலே. நம்பிக்கு - (அவதரித்த) ஆழ்வார்க்கு. ஆளுரியனாய்-உரியவடியனாய். அடியேன்-அடியேன். பெற்ற-லபிக்கப்பெற்ற. நன்மை-பகவல்லாபம்...*

வ்யாக்யாநம்.

மூன்றும்பாட்டில், " தேவுமற்றறியேன் " என்று-புருஷார்த்தாந்தரங்களோடேகூட பகவத்விஷயத்தையும் காற்கடைக்கொள்ளக்கடவீரோ, என்ன; " எனக்கு புருஷார்த்தம் " என்னுமளவாயிற்று காற்கடைக்கொண்டது, " ஆழ்வாருகந்தவிஷயம் " என்னுமிவ்வழியாலேதேவுமற்றறியிலுமறிவனென்கிறார். சூர்ப்பநகியைப்போலேகிடந்தானை கண்டேறுமதிறே தவிர்த்துக்கொண்டது: " விட்டுசித்தர்தங்கள் தேவரைவல்லபரிசுவருவிப்பரேல துகாண்டும்" என்றுபெரியாழ்வார் மூன்னாகப்பற்றும் ஆண்டாளைப்போலே, ஆழ்வார்முன்னாகப் பற்றும்பற்றுத் தவிர்ந்திலரிறே ; ஆழ்வார்மூன்னாகவரு முத்தேஶ்யதை தவிர்ந்திலரிறே, " [illegible] " (భవతఃపరమోమతః) என்றுகேட்க, " [illegible] " (ధర్మోధికతమోమతః) என்றாற்போலே, ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீதமாய்வருமது ஆதரணீயமிறேயிவர்க்கு. த்ரிபுராதேவியார் " வடகீழ்மூலையில் தத்த்வத்தையும் 'ஆஶ்ரயணீயம்' என்றுடையவ

ரருளிச்செய்தாராகில்எனக்கும் அதுவாமத்தனையன்றோ”
என்றாள்: குணமலைப்பாடியுடையார் காங்கேயர்தெற்கே
யெடுத்துவிட்டபோது; பிள்ளைஆத்தானங்கே குறைவறுப்
புச்சமைக்க, அவர் “உமக்குவேண்டுவதென்” என்று
கேட்க, இவர் “உம்மைக்கொண்டுபண்டே யுபகாரங்கொ
ண்டோம்காணும்” என்ன; “ஆவதென், என்னையறியா
தேவருவதோருபகாரமுண்டோ” என்ன, “எங்களா
சார்யர்நான்கோயிலில் மண்பெற்றது அவ்வேளாளனாலே
என்றருளிச்செய்யக் கேட்டிருந்தோம், இதுக்குமேற்பட்
டதோ ருபகாரமுண்டோநமக்கு” என்றார்; உடையவர்
வெள்ளைசாத்தியெழுந்தருளின காலத்திலே, அவர்திருவ
டிகளிலே சம்பந்தமுடையாரை “பெருமாளைத்திருவடி
தொழவேண்டா” என்றுவிலக்க ஆழ்வானை “நீரார், எ
னக்குவிரோதிகளோ, நீர்புக்குத்திருவடிதொழலாகாதோ
என்ன, “ஆத்மகுணம் மோக்ஷஹேதுவென்றிருந்தோ
ம், அதுபந்தஹேதுவானபின்பு எம்பெருமானார் திருவடிக
ளில் சம்பந்தத்தை யறுத்துக்கொள்ளவோ” என்றுமீண்
டுபோந்தார்.

(திரிதந்தாகிலும்) திரிதருகையாவது - மீளுகை.
மீண்டாகிலும். திரிதலென்றது - கடைக்குறையானசொ
ல்லாய், திரிதந்தாகிலும் - போனவழியெல்லாம் மீண்டா
கிலும். அதாவது - திருவாய்மொழிப்பாவைவிட்டு, இசை
களைவிட்டு, ஆழ்வாரைவிட்டு, “அவருகந்தவிஷயம்” எ
ன்று ப்ரதமாவதியிலேவந்து. (தேவபிரானுடைக் கரிய
கோலத் திருவுருக்காண்பன்) தேவபிரான் - நித்யசூரிக
ளுக்குத்தன்னைமுற்றூட்டாக அநுபவிக்கக்கொடுத்துக்கொ
ண்டிருக்கு முபகாரகன். இவர்நின்றநிலைகுலைந்து பகவத்வி
ஷயத்திலே நிற்கும்போதும், அதினெல்லையான நித்யசூரி
கள் யாத்ரையாயாயிற்றிருப்பது. தேவபிரானுடைக் கரிய
கோலத்திருவுரு - நித்யசூரிகளுக்குப் படிவிடும்வடிவு,
காளமேக நிபஸ்யாமமாய், அழகுதானொருவடிவுகொ
ண்டாற்போலேயிறேயிருப்பது; “கோலமேதாமரைக்க

ண்ணதோ ரஞ்சனநீலமே” என்றாழ்வார் வாய்புலத்தக்
கேட்டிருக்கு மவராகையாலே பேசுகிறார். பரமயோகிகள்
யோகங்கைப்புகுந்தால் ஊர்வசியுடைய வடிவைவர்ணிக்
குமாபோலே, இவருமிவ்விஷயத்தை வர்ணிக்கிறார்-“கரி
யகோலம்” என்று, ஸ்ப்ருஹைபண்ணும்படி ஆழ்வார்வ
ர்ணிக்கக் கேட்டிருந்தபடியாலே. காண்பன் - சாக்ஷாத்க
ரித்தநுபவிக்கிற இவரைவிட்டால், பரமபதநிலயனையாயி
ற்று சாக்ஷாத்கரிப்பது. (நான்) “தேவுமற்றறியேன்”
என்று - பகவத்விஷயத்தை சங்யசித்தநான்.

(பெரியவண்குருகூர்நகர்நம்பிக்கு) மஹோதார
ராய்க்கொண்டுதிருநகரியிலேதிருவவதரித்த ஆழ்வார்க்கு.
சர்வேஶ்வரனுடைய ஔதார்யம் ஜீவியாதகாலத்திலே
தன்வாசியறிவித்த ஔதார்யமிறே. குருகூர்நகரென்று -
* வைகுந்தமாநகரை வ்யாவர்த்திக்கிறது. “பரமபதம்”
என்பது, “அயர்வறு மமரர்களதிபதி” என்பதாய் ஆழ்
வார் படுமதெல்லாம், இவரும் “திருநகரி” என்றாலும்,
“ஆழ்வார்” என்றாலுமப்படியேயாயிற்று அநுபவிப்பது
(நம்பிக்கு) “நானொன்றைவிட்டேன்” என்னலாம்படி
யோ ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது. அதாவது-ஆழ்வா
ரை யநுபவிக்கு மநுபவத்திலே பகவத்விஷயமந்தர்ப்பூத
மாயிருக்கை. (ஆளுரியனாய்) உரியவடியனாய். உரியவ
டியார்க்கு “தந்தாமுக்கு” என்றவொரு ப்ரியாப்ரியங்க
ளின்றிக்கே ஸ்வாமியுகந்தத்தையேபற்றி, அவன்கைவிட்ட
த்தை விட்டிருக்குமதிறே ஸ்வரூபம் (அடியேன்) ஆழ்
வாருடைய நீர்மைக்குத்தோற்று “அடியேன்” என்கிறா
ர்; “தொண்டிரெல்லீரும்வாரீர்” என்னும்நீர்மையிறே.
(பெற்றநன்மை) பெற்றபகவல்லாபம். ஆழ்வார்க்குரிய அ
டியேனாய்ப்பெற்ற பேறு இதிறேநான். ப்ராப்தாப்ராப்தவி
வேகத்தில் ப்ராவண்யத்தால்வந்த நன்மையன்றென்கை.௩

அரும்பதம்.

கீழ்ப்பாட்டில் “தேவுமற்றறியேன்” என்றும், இப்பாட்
டில் “தேவபிரானுடைக்கரிய கோலத்திருவுருக்காண்பன்” என்

றும் சொல்லக்கூடுமோவென்கிறவிரோதி பரிஹாரார்த்தமாக சங்காந்தர பரிஹாரமுகேந ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (தேவித்யாதி) பகவத்விஷயத்தையும், தமக்குத்தேஶ்யரான ஆழ்வாருக்குத்தேஶ்யமான பகவத்விஷயத்தையும் காற்கடைக்கொண்டப்ரகாரத்தை த்ருஷ்டாந்தமுகேந விவரிக்கிறார் (சூர்ப்பநகேத்யாதி) இத்தால் அத்வாரகமாகப்பற்றுகை யநர்த்தஹேதுவென்று கருத்து. ஆழ்வாருகந்தவிஷயமென்று பற்றினப்ரகாரத்துக்கு அஞ்சுத்ருஷ்டாந்தங்களை யருளிச்செய்துகொண்டு விவரிக்கிறார் (விட்டுசித்தரித்யாதி மீண்டுபோந்தா ரென்னுமளவும்) கீழ்வாக்யவிவரணம் (ஆழ்வாரித்யாதி) இவருக்கு - மதுரகவிகளுக்கு, குணமலைப்பாடி-க்ராமவிசேஷம். (காங்கேயன்) என்று ஒருவேளாளனுக்குப் பெயர். எடுத்துவிட்டபோது-சேனையைத்திரட்டிக்கொண்டு போனபோது. (பிள்ளையாத்தான்) ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர். சமைக்க - அமைக்க. (மண்பெற்றது) - திருமாளிகைலபித்தது ; இவ்வைதிஹ்யத்தால் ஆசார்யாபிமதனென்றனக்கு மபிமதனென்று தோற்றுகிறது. (காலத்திலே) என்றவநந்தரம் 'அவர்' என்றுசேஷம். (வேண்டாவென்று) என்றவநந்தரம் 'கோயிலிலேக்ரிமிகண்டன் மநுஷ்யர்விலக்க' என்றுகூட்டுவது. (ஆத்மகுணமென்றது ஆரெனுக்கும் விரோதியாகாதப்டியானசமமும் தமமுமிவ்விடத்திலாத்மகுணங்களில்ப்ரதாநம்) "சமமும்தமமும்" இத்யாதிவாக்யங்கள் அநுஸந்தேயங்கள். கீழிரண்டுபாட்டிலும் "என்னப்பன்" என்றும், "பெருமாயன்" என்றும், நம்பியென்றங்கரு லாழ்வாரையும்,குருகூர்நம்பி பாவினின்னிசையென்றவிடத்தில்'திருவாய்மொழியையும் அதில்காநத்தையும் பற்றினக்ரமத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி மீண்டபடியை விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி) "கரியகோலத் திருவுருக்காண்பன்" என்கையாலே "தேவபிரான்" என்றதுக்கும் தம்மையநுபவிப்பித்தாப்போலே யவர்களை யநுபவிப்பித்தானென்று திருவுள்ளமென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நித்யசூரிகள் இத்யாதி) இவர்மீண்டாராகில் "என்னப்பனில்" என்றகண்ணனையன்றேபற்றுவது, 'தேவபிரான்' என்பானேனென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவர்நின்றநிலைஇத்யாதி) (நின்றநிலை என்றது) திருவாய்மொழி யிசையிலே நின்றநிலையென்றபடி. (அதினெல்லையானவென்றது) பகவத்விஷயத்தின்மே லெல்லையானபடி. நித்யசூரிகளநுபவிக்கும் வடிவுகரியதிருவுருவா யிருக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நித்யசூரிகளுக்கு இத்யாதி) (இறே) என்றது ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. இது இருந்தபடி

யென்னென்ன ("கோலமே" இத்யாதி) பகவத்ப்ரவணரன்றிக்கே யிருக்கிறதாம் அவன்றிருமேனியை வர்ணித்துக்காணக் கடவேனென்று ஸ்வார்த்தமாக ப்ரார்த்திப்பானேனென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பரமேத்யாதி) (காண்பன்) என்றத்தாலே தேவபிரானையே காணக்கடவேனென்று பொருளாய் அத்தையருளிச்செய்கிறார் (சாக்ஷாதித்யாதி) (காண்பன்) என்றத்தாலர்த்த சித்தமாயிருக்க நானென்றத்தால் பலிதம் ("தேவுமற்று" இத்யாதி.)

பெருமையை வண்மைக்கு விசேஷணமாக்கி அத்தைவிசேஷிக்கிறார் (சர்வேஶ்வரனுடைய இத்யாதி) குருகூர்பத வ்யாவ்ருத்யர்த்தம (குருகூரித்யாதி) வ்யாமோஹத்தாலே ஆழ்வாரையும் திருநகரியையும் வர்ணித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தமுகேந தாத்பர்யம் (பரமபதமித்யாதி) குருகூர்நகரானென்றதே (நம்பியென்றதுக்கு (தாத்பர்யத்தை யெல்லையளவு மருளிச்செய்கிறார் (நான் ஒன்றையித்யாதிவாக்யத்தாலே) உரியனாய் - ஆளாய் என்று விசேஷிக்கைக்கு ப்ரயோஜந மருளிச்செய்வதாக உரியவடியார் நிலையைக்காட்டுகிறார் (உரியஇத்யாதி) நான்என்றிருக்க 'அடியேன்' என்றருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாருடையவித்யாதி) நன்மையென்று வித்தராகிறானென்கிறார் ஆழ்வாருக்கு ஸர்வம்வாக்யம் ஸாவதாரணமென்று (ஆளுரியனாய்ப்பெற்றநன்மையென்று) தாத்பர்யம் - (ப்ராப்தேத்யாதி) ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகமாவது பகவத்விஷயம் ப்ராப்தம், இதரவிஷயமப்ராப்தம் என்றுவிவேகித்துப் பற்றவில்லை. அப்படியே யாகையாலே பற்றினேனென்றபடி..(௫)

நான்காம்பாட்டு.

1234567890 — ௧௨௩௪௫௬௭௮௯௰

நன்மையான்மிக்கநான்மறையாளர்கள்
புன்மையாகக்கருதுவராதலி
லன்னையாயத்தனாயென்னையாண்டிடும்
தன்மையான்சடகோபனென்னம்பியே.

ப்ரதிபதம்.

நன்மையால் - அபகாரிகளளவிலும் உபகரித்திருக்கிறநன்மையால். மிக்க - அதிசயித்த. நால் - நாலுவகைப்பட்ட. மறை-

வேதங்களுக்கும். ஆளர்கள் - வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லவர்கள். புன்மையாக - பொல்லாங்காக. கருதுவர் - சிந்திப்பர். ஆதலில் - ஆதலால். அன்னையாய் - மாதாவாய். அத்தனாய் - பிதாவாய். என்னை - அடியேனை. ஆண்டிடும் - நியமித்துப்போருகிற. தன்மையான் - ஸ்வபாவத்தையுடையரான. சடகோபன் - (என்னுடைய) சாட்யத்தைப்போக்கினவர். என்னம்பியே - என்னுடையகுறைவு தீரும்படிபூர்ணதையை யுடையவர்..............................*

வ்யாக்யாநம்.

நாலாம்பாட்டில், "என்னப்பனில்" என்று - காற்கடைக்கொண்டவிஷயத்தை, "ஆழ்வாருகந்தார்" என்றுவிரும்புகைக் கடியென்னென்னில்; என்தண்மையைப்பாராதே யென்னைவிஷயீகரித்தநீர்மையை யநுசந்தித்தால், அவருகந்தவிஷயத்தை யுகவாதொழிவனோஎன்ன; உம்முடையதண்மையேது, அதுபாராதே அவர்விஷயீகரித்த படியென்னென்ன, அத்தைப்பேசுகிறார்.

(நன்மையாலித்யாதி) ஆத்மகுணங்களால் ப்ரசுரராய், சம்ஸாரிகளுக் கபாஸ்ரயபூதராயிருப்பாரில் ஆழ்வாரை யொழிந்தாரடைய, "இவனவஸ்து" என்றுகைவிடும்படியன்றோ வென்னுடையஸ்த்திதி யிருக்கும்படி. ஒருத்தனுக்கு நன்மையாவது - தோஷகுணங்களேகாஸ்ரயஸ்த்தங்களாயிருந்தால், தோஷத்தைவிட்டு குணம்சத்தை ஸ்வீகரிக்கை. அதில் மிகுதியாவது-', குணம்என்று', பேரிட்லாவதொன்றின்றிக்கே தோஷமேயாயிருந்தால், அதுதானே பற்றாசாகக்கைக்கொள்ளுகை. (நான்மறையாளர்கள்) அதுக்கடியாக ஹிதாநுசாஸநம்பண்ணக்கடவ வேதங்களிலே அவகாஹித்திருக்குமவர்கள். நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களுக்கும் வ்யாஸபதம்செலுத்தவல்லவர்கள். அவர்களாகிறார் - ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளாதல், கூரத்தாழ்வானாதல். இத்தால்சொல்லிற்றாயிற்று- வேதார்த்ததாத்பர்யம்கைப்படுகை. அதாவது- ஆந்ருஸம்ஸ்யப்ரதாநராகையென்றபடி. (புன்மையாகக்கருதுவர்) புன்மையென்றொருதர்மமும், அதுக்காஸ்ரயமான தர்மியுமாயிருக்கையன்றிக்

கே, புன்மைதானொரு வடிவுகொண்ட தென்றிருப்பர்கள். புன்மையாவது - து:கமாதல், பொல்லாங்காதல், விஷயாந்தர ப்ராவண்யமாதல், துர்மானமாதல். இதுதான் - மேலிற்பாட்டிலே ப்ரஸக்தமாகக்கடவது.

(ஆதலிலன்னையாயத்தனை யென்னையாண்டிடுந்தன்மையான்) அப்புன்மையேஹேதுவாக "இவ்வளவில்நாமல்லதுரக்ஷகரில்லை" என்றெனக்கு சர்வவிதபந்துவுமானவர். "த்ரீந்லோகாந்ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவஶரணம்கத:" (త్రీన్ లోకాన్ సంపరిక్రమ్య తమేవ శరణం గతః) என்கிறபடியே, "காகத்தோபாதியிவனுக்கும் புறம்பொருபற்றாசில்லை" என்றதுவேஹேதுவாக ஸர்வவிதரக்ஷகரானவர். ப்ரியமே செய்யக்கடவமாதா செய்யுமதுவும், ஹிதமேசெய்யக்கடவ பிதாசெய்யுமதுவும், ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமைகொள்ளும்நாயகன் செய்யுமதுவும்செய்யுமவர். "தாயாய்த்தந்தையா யறியாதனவறிவித்தவத்தா" என்றுபகவத்விஷயத்தில் ஆழ்வார்சொல்லுமதெல்லாம் ஆழ்வார்விஷயத்திலே சொல்லுகிறாரிவர். (தன்மையான்) அக்நிக்கு ஔஷ்ண்யம் போலேயும், ஜலத்துக்கு சைத்யம்போலேயும் இஸ்வபாவங்களை நிரூபகமாகவுடையவர். அதாகிறது "இவனுக்குபகரித்தோம்" என்றுதான்நினைத்தல், இவன்றனக்கு ப்ரத்யுபகாரத்திலிழிய வேண்டியிருத்தல் செய்யாதொழிகை. (சடகோபன்) என்பக்கல் சாட்யத்தைப்போக்கினவர். கீழ்மூன்றுபாட்டிலும் "தென்குருகூர்நம்பி" என்றுசொன்னவர், இப்பாட்டிலே சடகோபனென்றாரிறே-ஸ்வதோஷத்தைப்போக்கினபடியாலே. (என்னம்பி) தாய்செய்வது தமப்பன்செய்யமாட்டான், அவன்செய்வதிவள் செய்யமாட்டாள், ஆசார்யன் செய்யுமதுஇருவரும் செய்யமாட்டார்கள், நாயகன் செய்யுமதுஅடியான் செய்யமாட்டான், எல்லார்செய்வதும்செய்யவல்ல பூர்த்தியையுடையவர். (என்னம்பியே) என்னுடையதண்மையாகிறபாழ்ந்தாறு நிரம்பும்படியான பூர்த்தியையுடையவரென்னுமித்தனை. இவர்க்குக்கீழ்ச்சொன்ன த்ருஷ்டாந்தங்கள்

சர்வதாசாம்யமல்ல, கர்மௌபாதிகமாகவந்த சம்பந்தமாகையாலுமபூர்ணஸ்த்தலமாகையாலும்..............(௪)

அரும்பதம்.

கீழ்ப்பாட்டுக்கு மிப்பாட்டுக்கும் சங்காபரிஹாரரூபேண சங்கதியருளிச்செய்கிறார் (என்னப்பனில்இத்யாதி) (என்னப்பனில்) என்றது "தேவுமற்றறியேன்" என்றதுக்குபலக்ஷணம் (உகந்தார்) என்ற அநந்தரம் 'ஆகிலும்' என்றத்யாஹார்யம், ஆகையாலாழ்வாரு கக்கைவிரும்புகைக்கடியாயிருக்க (அடியென்னென்னில்) என்கிறசங்கை உதியாதென்கிறது பரிஹ்ருதம். 'புன்மையாகக்கருதுவராதலில்' என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து என்னுடைய நிகர்ஷமேபற்றாசாக அங்கீகரித்தவாழ்வாருடைய சௌலப்யம் அவருகந்த விஷயமென்றாகிலும் பற்றுகைக்குஹேதுவென்று பரிஹரிக்கிறார் (என்தண்மையித்யாதி) என்தண்மைபாராதே அதுவேபற்றாசாக என்று கூட்டுவது. (ஒழிவேனோவென்ன) என்றது இப்படி உத்தரமருளிச்செய்யவென்றபடி.

நான்மறையாளர்களாகையாலே நன்மையால் மிக்கவர்களென்றாய் அத்தாலே உத்தாரகனென்று பலிதார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மகுணங்களிலித்யாதி) (ஆத்மகுணங்கள்) ஆந்ருஶம்ஸ்யாதிகள். புன்மையாகக்கருதுகிற விவர்களில் ஆழ்வாரையுமந்தர்ப்பூதராக்கினால் மேலே 'என்னையாண்டிடும்' என்னக்கூடாமையாலே (ஆழ்வாரையொழிய) என்று சொல்லுகிறார். (அடங்க) க்ருத்ஸ்நம்; நான்மறையாளர்களெல்லாரும். 'நன்மையால்மிக்க' என்றத்தைவிவரிக்கிறார் (ஒருத்தனுக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே) ('பற்றாசாக) ஹேதுவாக. தாத்பர்யார்த்தம் (அதுக்கித்யாதி) (அதுக்கு) பற்றாசாகக்கொள்ளுகைக்கு, சப்தார்த்தகதநமுகேந 'ஆளர்கள்'என்றதுக்குத்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நாலுவகையித்யாதி) (வ்யாஸபதம்) அகண்டமானவேதத்தை அர்த்தத்தின்படியே சாகாகாண்டாதிரூபேணவிபஜிக்கிற வ்யாஸருடையவதிகாரம். (அவர்களாகிறார்) என்றது-நன்மையால் மிக்கநான்மறையாளர்களாகிறார் என்றபடி. உக்தார்த்தநிகமநம் (இத்தாலித்யாதி) வேதார்த்ததாத்பர்யத்தின்படியே யநுஷ்டிக்கவல்லவர்களாயிருக்கை என்றபடி. (ஆந்ருஶம்ஸ்யம்)ஸர்வபூதாநுகூலாநுசரணம். புன்மைசப்தார்த்தமான து:கமாதல் பொல்லாங்காதல் இவ்விடத்துக்குவிவக்ஷிதமன்று, மேல்பாட்டில் து:கத்தையுபபாதியாமையாலே. பொல்லாங்கு-பாபம். தாத்பர்யார்த்தம் (அப்புன்

மைஇத்யாதி) எல்லாருக்கும் த்யாகஹேதுவான புன்மையிவருக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவானபடியை யுபபாதிக்கிறார் ("தீராதொகாது" ([illegible]) இத்யாதி) (அன்னையித்யாதிக்கு) கௌணவ்ருத்தியாலேசப்தார்த்தம் (ப்ரியமேஇத்யாதி) (நாதன்) ஸர்வேஶ்வரன். வ்யாக்யாதாவீடுபடுகிறார் (தாயாயித்யாதி) (தன்மையான்) என்றத்தைக்கீழ்ச்சொன்ன மூன்றுபதங்களிலுங்கூட்டி தாத்பர்யம் (அக்நிக்கித்யாதி) இஸ்ஸ்வபாவங்களை நிரூபகமாகச்சொன்னத்தால் பலிதம்(அதாகிறதித்யாதி) சாட்யத்தைப்போக்கினதுக்கு ஜ்ஞாபகமென்னென்னவருளிச்செய்கிறார்(கீழ்இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே) பதாந்தரஞ்சொல்லாதே'நம்பி'என்றதுக்குதாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தாம் என்றுதொடங்கிஅஞ்சுவாக்யத்தாலே) (ஆசார்யன்) என்கிறவாக்யத்துக்கு சடகோபன் என்று என் அஜ்ஞானத்தைப்போக்கினவனென்கையாலே யென்றுகருத்து. (நம்பி) என்றதுக்கு கீழ்ச்சொன்னவர்களோடு சாம்யஞ்சொன்னார்; அவர்களிலும் ஆதிக்யமாக வர்த்தாந்தரம் (என்னுடையவித்யாதி) (பாழ்ந்தாறு) படுகுழி; அதாவது, தம்முடையதோஷங்களாகிற வஞ்சகமான படுகுழியைத்தூற்றுப்புகடுகைக்கீடான க்ருபாதிகுணபூர்த்தியை யுடையவனென்கை. ஆதிக்யத்தை யுபபாதிக்கிறார் (இவருக்கித்யாதி) 'நன்மையான்மிக்கநான்மறையாளர்கள்என்னைபுன்மையாகக்கருதுவராதலில் சடகோபனென்னம்பியே யன்னையாயத்தனாய் என்னையாண்டிடுந்தன்மையான்' என்று அந்வயம். ஆக, கார்க்கடைக்கொண்ட பகவத்விஷயத்தையும் ஸர்வப்ரகாரோபகாரகரான ஆழ்வாரையிட்டுகவாதொழிவேனோ வென்று கருத்து.(௪)

ஐந்தாம்பாட்டு.

நம்பினேன்பிறர்நன்பொருடன்னையும்
நம்பினேன்மடவாரையுமுன்னெலாம்
செம்பொன்மாடத்திருக்குருகூர்நம்பிக்
கன்பனாயடியேன்சதிர்த்தேனின்றே.

ப்ரதிபதம்.

முன்னெலாம் - அநாதிகாலமெல்லாம். பிறர் - ஈஶ்வரனுடைய. நன்பொருள்தன்னை - ஸமீசீநமான ஆத்மவஸ்துவை. நம்பினேன்-ஆசைப்பட்டுப்போந்தேன். மடவாரையும்-பாதிவ்ரத்யாதிகளையுடைய பரஸ்த்ரீகளையும். நம்பினேன்-ஆசைப்பட்டுப்போந்தேன். செ - மாற்றுமினுங்கின. பொன்-பொன்னாலேசெய்யப்பட்

ட. மாடம்-மாடங்களையுடைய. திருக்குருகூர்-திருநகரியிலேயிருக்கிற. நம்பிக்கு-பூர்ணரான ஆழ்வார்க்கு. அன்பனாய்-ப்ரீதனாய்; தாஸனாய். அடியேன்-அடியேன். இன்றே-ஆழ்வார்க்கு சேஷமான சமயத்திலே. சதிர்த்தேன்-சதுரனானேன் ....*

வ்யாக்யாநம்.

அஞ்சாம்பாட்டில், உம்மைப்புன்மையாகவும் உமக்காழ்வார் சர்வப்ரகாரத்தாலு முபகாரகராகவுஞ்சொன்னீர்; உம்முடையபுன்மையையும், உமக்காழ்வாருபகரித்த நன்மையையுஞ்சொல்லிக்காணீரென்ன, சொல்லுகிறார்.

(நம்பினேனித்யாதி) இதுஎன்னுடைய புன்மையிருந்தபடி. (பிறர்நன்பொருள்நம்பினேன்) பிறரென்கிறது - ஸர்வேஸ்வரனை. நன்பொருளென்கிறது - ஆத்மவஸ்துவை. த்ரிவிதாத்மவர்க்கத்துக்கு மவ்வருகாய், விஸஜாதீயமான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையனாகையாலே - பிறரென்கிறது; “உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:” (ఉత్తమః పురుషస్త్వన్యః) என்னக்கடவதிறே. பொருளென்று - த்ரவ்யம். நன்பொருளென்று - விலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்து; “த்ரவ்யாணி நவ தத்விதா:” (ద్రవ్యాణి నవ తద్విదః) என்று-த்ரவ்யங்களில் ப்ரதாநமாக ஆத்மவஸ்துவை நிஸ்சயித்ததிறே. அத்தையிறேமுன்பு நானபஹரித்தது. நம்புதல் - ஆசைப்படுதல். பரத்ரவ்யத்தை யாசைப்படுகையிறே - அபஹாரமாவது. “வன்கள்வன்” என்றுழ்வாரநுசந்தித்ததிறே யிவர்க்குமுதல். “கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா” (కిం తేన న కృతం పాపం చోరేణాత్మాపహారిణా) பகவச்சேஷத்வத்தளவில் நில்லாதே, சேஷத்வகாஷ்ட்டையில் நிற்கக்கடவ ஆத்மவஸ்துவைக்கிடீர் நானபஹரித்தது; ததீயசேஷமானவன்றிறே யிவ்வாத்மவஸ்து அநந்யார்ஹமாயிற்றுவது. அபஹாரத்தில்வந்தால், த்ரவ்யத்தினுடைய ஸ்லாக்யதைக்கும், அபிமாநித்தவனுடைய ஸ்லாக்யதைக்குந்தக்கபடி ப்ராயஸ்சித்தம் கனத்திருக்குமிறே; ப்ராஹ்மணவஸ்துவை யபஹரித்தாற்போலன்றே சண்டாலன்வஸ்துவை யபஹரித்தல்; த்ரவ்யங்களிலும் குருலகுபாவத்தாலே ப்ராயஸ்சித்த வைஷம்யமுண்டிறே, விறகு, வைக்கோல் களவுகண்டாற்போலே யன்றிறேரத்நத்தைக் களவுகாண்டல்; ஆத்மவஸ்து, ஸ்ரீகௌஸ்துபஸ்தாநீயமாய், உடையவன் சர்வேஸ்வரனாயிறே யிருப்பது.

(நம்பினேன்மடவாரையும்) ஈஸ்வரனுக்கபிமதமான வஸ்துவை யபஹரித்தநான், தேஹாத்மாபிமாநிகள் “என்னது” என்றபிமாநித்தவஸ்துவை யபஹரிக்கச்சொல்லவேணுமோ; ராஜரத்நாபஹாரம்பண்ண அஞ்சாதநான், க்ஷுத்ரருடையவிறகும் வைக்கோலுமபஹரிக்கஅஞ்சுவேனோ: இத்தால் - ஈஸ்வராபிமதமான வஸ்துவையபஹரித்தேன், அந்யருடைய அபிமதவிஷயத்தையு மபஹரித்தேனென்றபடி. மடவாரென்கையாலே - அந்யமநஸ்யார்ஹங்களை யபஹரித்தேனென்கை. (முன்னெலாம்) இப்படிதேஹாத்மாபிமாநியாயும் விஷயப்ரவணனாயும் போந்தகாலந்தான் ஸாவதியாகப்பெற்றதோ, ஈஸ்வரனைப்போதி ஆத்மாவும்நித்யன், காலமுமநாதி, அசித்ஸம்பந்தமு மநாதியாகையாலே, முன்புள்ளகாலமெல்லா மிதுவேயாத்ரையென்கை.

உம்முடைய புன்மைகுறைவற்றிருந்தது, ஆழ்வாருமக்கு நிர்ஹேதுகமாக வுபகரித்தவளவேதென்ன, அத்தைச்சொல்லுகிறார்மேல் (செம்பொன்மாடத்திருக்குருகூர்நம்பிக்கு) என்னுடையபூர்வவ்ருத்தத்தை யாராயுமத்தனை அபூர்ணரோஆழ்வார், “என்னையுபேக்ஷித்த காலமிவ்வளவு, பாபமிவ்வளவு” என்றுபார்க்கும்படியன்றே ஆழ்வாருடையபூர்த்தி. ஆத்மாபஹாரம்பண்ணினேன்நான், விஷயப்ரவணனானேனென்று கைவிடும்படியன்றே.

ஆழ்வார்திருவடிகளைநீர்தாம்கிட்டினபடியென்னென்ன; விஷயங்களுக்கர்த்தந்தேடி, அர்த்தாபஹாரத்துக்கிடம்பார்த்துத்திரியாநிற்க, அச்செம்பொன்மாடத்தைக் களவுகாணப்புக்கேன்; அங்கேவைத்த மாநிதியைக் கண்ட

கப்பட்டேனென்கிருர். இவர்க்குவைத்தமாநிதி ஆழ்வாரிறே. ஆழ்வார்திருவடிகளோபாதி திருநகரியுமிவர்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமாகையாலே திருநகரியைக்கவிபாடுகிருர் (இன்றன்பனும்) இதுக்குமுன் பெனக்கொரு நினைவின்றிக்கேயிருக்க, அசிந்திதமாக ஆழ்வார் திருவடிகளிலே ப்ரவணனாகக்கண்டேன். அநாதிகாலமாத்மாபஹாரம்பண்ணியும் விஷயப்ரவணனாயும் போந்தவிது இழவுக்குடலாகையன்றிக்கே, சரண்யப்ரபாவத்தாலே பேற்றுக்குடலாக க்ருஷிபண்ணினாைப்போலே பலித்துக்கொண்டு நிற்கக்கண்டேன். "நானென்னது" என்றிருக்கை தவிர்ந்து இதரவிஷயங்களில் விரக்தராய், பகவச்சேஷத்வத்தளவில்நில்லாதே அதினெல்லையான ததீயசேஷத்வத்தளவிலே நின்ருராழ்வார்; இந்தக்ரமாபேக்ஷயன்றிக்கே, முதலடியிலே நானாழ்வார்திருவடிகளிலே ப்ரவணனாகப்பெற்றேன் (அடியேன்) ஆழ்வாருடைய வைபவத்தையநுஸந்தித்து "[illegible]" ([illegible]) என்கிறபடியே அதுக்குத்தோற்று (அடியேனென்கிருர்) ஆசார்யர்களைநம்பி யென்னக்கற்பித்தாற்போலே, ஆசார்யர்க ளழைத்தால் "அடியேன்" என்கிறதும் ஸ்ரீமதுரகவிகள் வாசனையாலேயாயிற்று (சதிர்த்தேன்) சதிரையுடையேனானேன். ஈஸ்வரசேஷமான வஸ்துவை "என்னது" என்றிருக்கைக்கும், இதரவிஷய ப்ராவண்யத்துக்கும் மேற்பட்டசதிர் கேடில்லையிறே; அவற்றைவிட்டு பகவத்விஷயத்தளவிலேநில்லாதே, ஆழ்வாரளவும் வரும்படிசதிரையுடையேனானேன்.....................................(௫)

அரும்பதம்.

"புன்மையாகக்கருதுவர்" என்றுபுன்மையும், "அன்னையராய்" இத்யாதியால் ஆழ்வாருபகரித்தபடிகளும் சொல்லியிருக்க, இப்பாட்டிலுஞ்சொல்லுவா னென்னென்கிறசங்கையை பரிஹரிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி விசேஷப்ரஸ்நமுகேந அவதாரிகை யருளிச்செய்கிருர் (உம்மையித்யாதி) (சொல்லிக்காணீர்) என்றதுவிசேஷித்துச்சொல்லிக்காணீரென்றபடி.

ஹார்த்ததாத்பர்யமருளிச்செய்து அந்வயித்து தாத்பர்யமருளிச்செய்கிருர் (பிறர்இத்யாதி) பிறர் என்று ஈஸ்வரனைச்சொல்லும் (ப்ரகாரத்தையுபபாதிக்கிருர் "த்ரவியாத்ர" ([illegible]) இத்யாதி. அவ்வருகு-உத்கர்ஷாவதி. இதுக்குஹேது (விஸஜாதியேத்யாதி) ஆத்மாவைச்சொல்லும் ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிருர் (பொருளென்று இத்யாதி) ஜீவசேஷிகமதரீத்யாநன்மையை யுபபாதிக்கிருர் (த்ரவ்யாணீத்யாதி) (நம்பினேன்) என்றதுக்குதாத்பர்யம் (அத்தையித்யாதி) சப்தார்த்தம் (நம்புதலித்யாதி) ஆசை அபஹாரமானபடி யென்னென்ன (பாத்ரவ்யேத்யாதி) தம்மை ஆத்மாபஹாரியாக அநுஸந்திக்கைக்கடியென்னென்ன (வஞ்கள்வன் இத்யாதி) (வன்கள்வன்) என்றது திருவாய்மொழி; கள்வனென்றது திருமொழி. ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயேந நன்பொருளென்றதில், (தன்னை) யென்றதுக்கு தானான தன்மையாகதாத்பர்யம் (பகவதித்யாதி) (சேஷத்வகாஷ்டையிலேநிற்கிற ஆத்மவஸ்து) என்றத்தையுபபாதிக்கிருர் (ததீயேத்யாதி) தச்சேஷத்வம் ததீயசேஷத்வ வ்யாப்தமாகையாலே ததீயசேஷத்வமில்லாதபோது தச்சேஷத்வம் குலைகையில் அந்யார்ஹத்வம் ப்ரஸக்தமாம். அத்தாலே அநந்யார்ஹத்வமில்லையாமென்றுகருத்து. (பிறர்) என்று ஸ்வாமிவைலக்ஷண்யம்சொன்னத்தாலும், (நன்று) என்று த்ரவ்யவைலக்ஷண்யம் சொல்லுகையாலும் பலித்ததோரர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிருர் (அபஹாரத்திலவந்தால் இத்யாதி) "த்ருணகாஷ்டாபஹாரேண யோ தோஷ: பரிகீர்த்தித:। ஸ்வர்ணரத்நாபஹாரேபி தாவாநேவ பவேத் த்ருவம்॥ கதர்யஸ்யாபஹாரேண யோ தோஷ: பரிகீர்த்தித:। ச்ரோத்ரியஸ்யாபஹாரேபி தாவாநேவ பவேத் த்ருவம்॥ ஆத்மவஸ்து யதோऽநர்க்யம் ஆத்மேசஸ்து பர: புமாந்। தஸ்மாதாத்மாபஹாரேண தோஷோ [illegible]" (తృణకాష్ఠాపహారేణయోదోషఃపరికీర్తితః । స్వర్ణరత్నాపహారేపి తావానేవభవేత్కృతం॥ కదర్యస్యాపహారేణ యోదోషఃపరికీర్తితః। శ్రోత్రియస్యాపహారేపి తావానేవ భవేత్కృతం॥ ఆత్మవస్తుయతోనర్ఘ్యం ఆత్మేశస్తుపరఃపుమాన్।తస్మాదన్యాపహారేణదోషస్సోనవిద్యతే) என்கிறவிவ்வசனங்க ளிவ்விடத்தி லநுஸந்தேயங்கள். கதர்யன்-க்ஷுத்ரன். (பிறர்நன்பொருள்) என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து தாத்பர்யம் (ஈஸ்வரனுக்கு இத்யாதி) ஸ்த்ரீகளென்னாதே மடப்பத்தையிட்டு விசேஷித்ததுக்கு ப்ரயோஜநம் (மடவார்இத்யாதி) ஹார்த்ர

பிப்ராயம் (இப்படிஇத்யாதி) அநாதியாக வாத்மாபஹாரம் வந்ததுக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வரனோபாதி இத்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (உம்முடையஇத்யாதி) நம்பிபததாத்பர்யம் (என்னுடையவித்யாதி) 'மடவாரையும்' என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து (செம்பொன்மாடம்) என்றுவர்ணித்ததுக்கு சங்காபரிஹாரரூபேண தாத்பர்யம் (ஆழ்வார்இத்யாதி) வர்ணித்ததுக்குதாத்பர்யாந்தரம் (ஆழ்வார் திருவடிகளித்யாதி) 'இன்றே' என்றத்தை இங்கேயந்வயித்து ப்ரதீகம் (இன்றன்பனுய்என்றது) (ஒருநிலைவின்றிக்கே என்றது) ஆத்மாபஹாரமதிக்ரூரமென்றும் விஷயப்ராவண்யமாகாதென்றும் பகவச்சேஷத்வமுத்தேஸ்யமென்றும் ததீயசேஷத்வம் பரமோத்தேஸ்யமென்றும் இப்படிஹிதசிந்தையின்றிக்கேயென்றபடி. இது 'இன்று' என்றதுக்குதாத்பர்யம். இன்றென்றபதத்தையுட்கொண்டு விவரிக்கிறார் (அநாதீத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே) 'நம்பி' என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து 'நான்' என்னாதே 'அடியேன்' என்றதுக்குதாத்பர்யம் (ஆழ்வாருடையஇத்யாதி) இத்தால் ஓரர்த்தவிசேஷம் சூசிதமாயிற்றென்கிறார் (ஆசார்யர்களித்யாதி) 'சதிர்' இன்னதென்று வ்யாவர்த்திபூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வரோத்யாதி)..(ரு)

ஆறும்பாட்டு.

இன்றுதொட்டுமெழுமையுமெம்பிரா
னின்றுதன்புகழேத்தவருளினன்
குன்றமாடத்திருக்குருகூர்நம்பி
யென்றுமென்னையிகழ்விலன்காண்மினே.

ப்ரதிபதம்.

இன்றுதொட்டும்-இன்றுமுதல். எழுமையும் - மேலுள்ளகாலமெல்லாம். எம்பிரான்-எனக்குஸ்வாமியானவர். நின்று - அத்யவசாயராகநின்று. தன்-தம்முடைய. புகழ்-கல்யாணகுணங்களை. ஏத்த-ஸ்துதிக்கும்படி. அருளினன்-க்ருபைபண்ணினார். குன்றம்-பர்வதங்களுக்கொத்த. மாடம்-மேடைகளையுடைய. திருக்குருகூர்நம்பி-திருநகரியிலேயெழுந்தருளியிருக்கிற ஆழ்வார். என்றும்-எக்காலத்திலும். என்னை-என்னை. இகழ்விலன்-அநாதரிக்கிறிலர். காண்மின்-காணுங்கள்..*

வ்யாக்யாநம்.

ஆறும்பாட்டில், ஆழ்வாரிப்போதிங்கே விஷயீகரித்தாலும், நீர்தாமநாதிகாலம் வாசனைபண்ணிப்போந்தவி

ஷயமாகையாலே மறுவலிடிலோவென்ன; அங்ஙன்மறுவலிடும்படியாயோ ஆழ்வார் ப்ரசாதமென்பக்க லிருப்பதென்கிறார். "ஶுசீநாம்ஶ்ரீமதாம்கேஹே யோகப்ரஷ்டோபிஜாயதே" (శుచీనాం శ్రీమతాం గేహే యోగభ్రష్టోభిజాయతే) என்றும், "[illegible]" ([illegible]) என்றும், ப்ரம்ஶம் ப்ரஸங்கிக்கும் பகவத்க்ருபையளவிலே நினைத்திருக்கலாமோ ஆழ்வார்க்ருபையை.

(இன்றுதொட்டும்) விஷயீகரித்த இன்றுமுதலாக. பகவத்ஸமாஶ்ரயணம்போலே ஆஶ்ரயிப்பதொரு காலமும் பலிப்பதொருகாலமுமாயோ ஆழ்வாருடைய விஷயீகாரமிருப்பது; விஷயீகாரதிவசமேதொடங்கி அநுபவகாலமாயன்றோவிருப்பது. (எழுமையும்) ஏழுஜந்மமென்றுபலக்ஷணம்; மேலுள்ளகாலமெல்லாமென்றபடி. (எம்பிரான்) "பிரான்பெருநிலங்கீண்டவன்" என்றுபகவத்விஷயத்தி லாழ்வார்பேசும்படியை, உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஆழ்வார்விஷயத்திலே பேசுகிறார். (எம்பிரான்) என்ஸ்வாமி. (நின்று) ஒருபடிப்படநின்று. உபகாரஸ்ம்ருதியாலே பகவல்லாபத்தளவு மாழ்வாரையநுபவித்து, பின்பதுகிட்டினவாறேயதிலேதோள் மாறும்படியன்றிக்கேயிருக்கை. (தன்புகழேத்த) ஆழ்வாருடைய அநுபவத்துக்குள்ளே பகவதநுபவமாம்படியாயன்றோ ஆழ்வாருடையபெருமையிருப்பது. (அருளினன்) நிர்ஹேதுகமாக க்ருபைபண்ணினான். "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று ஆழ்வார்பகவத்விஷயத்திற் சொன்னவார்த்தையை, ஆழ்வார்திருவடிகளிலே சொல்லுகிறாரிறேயிவர். (குன்றமாடத்திருக்குருகூர்நம்பி) தம்மையுமேத்தி யின்னமொரு விஷயத்தையு மேத்தவேண்டும்படியோ ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது. "குன்றம்போல் மணிமாடநீடுதிருக்குருகூர்" என்றுஆழ்வாரருளிச்செய்யுமதிறே யிவர்நெஞ்சிலே வாஸிதமாயிருப்பது, அத்தைச்சொல்லுகிறார். (என்றுமென்னையிகழ்விலன்) என்றுமிகழ்விலன், என்னையிகழ்விலன் - யாவதாத்மபாவிபுறம்பேயொருவிஷயத்திலே

போகவிட்டுக்கொடார். என்தண்மைபாராதே விஷயீகரித்தவர், என்னைவிஷயாந்தரங்களிலே போகவொட்டுவரோ. தந்திருவடிகளொழியப்புறம்பு புகலற்றிருக்கிற என்னை, "புறம்பேபோக" என்றாலும்போகலாம்படி யென்கையிலே யென்னைக்காட்டித்தருவரோ. (காண்மினே) இதுப்ரத்யக்ஷிக்கலாவதொன்றாயிருக்க, ஆழ்வார்பெருமை நான் சொல்லிக்கேட்கவேண்டுமோ ஓகையன்றோ........................(௬)

அரும்பதம்.

'என்றுமென்னையிகழ்விலன்காண்மின்' என்றதைக்கடாத்து ஸ்வாநுபவகர்ப்ப பரோபதேசமாதல், பரோபதேசகர்ப்பஸ்வாநுபவமாதல் சொல்லக்கூடாமையாலே சங்காபரிஹாரமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார்இத்யாதி) "சதிர்த்தேனின்றே"என்று நீர்சந்தோஷித்திருந்தீர், இநிலைநிற்கப்புகுகிறதோ விஷயாந்தரங்களை யநாதியாக வநுபவித்தவாசனையால் நீர்தானேதிரும்பினாலோவென்று சங்காஹ்ருதயம். பகவத்ப்ரஸாதம்போலே ஆழ்வார் ப்ரஸாதம் மத்யே நழுவினாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் "ஸ–வீநாம" (ஸுதீநாம்) இத்யாதி இவ்வர்த்தத்துக்கு பூர்வார்த்தத்திலே நோக்காய் பகவத்விஷயத்திலும் நான்போகாதே யாவதாத்மபாவிதம்மையேத்தும்படி நிர்ஹேதுகமாகவருளின ஆழ்வாருடைய க்ருபையை பக்திநிஷ்டரா யோகபங்காதிகளையிட்டுக்கைவிடுமவன் க்ருபையோடு ஸமமென்னலாமோவென்றுகருத்து பகவத்ப்ராசாதத்திலு மதிசயிதமான ஆழ்வாருடைய ப்ரசாதத்துக்கு ஏழுஜன்மம் தன்புகழேத்தப்பண்ணினால் என்னால் ஏத்தவாகாமையாலே அநந்தகாலத்துக்கு முபலக்ஷணமாக்குகிறார் (ஏழுஜன்மமித்யாதி) அருளினபின்பன்றோ 'எம்பிரான்' என்று உபகாரஸ்மரணம்பண்ணப்ராப்தம், முன்னேதானே 'எம்பிரான்' என்பானேனென்கிறசங்கையை உபகாரஸ்ம்ருத்யதிசயத்தாலே சொன்னானென்று ஸத்ருஷ்டாந்தமாக பரிஹரிக்கிறார் (பிரான் இத்யாதி) கீழ்வாக்யவிவரணம் (உபகாரஸ்ம்ருதியாலே இத்யாதி) 'தன்புகழ்' என்பானேன்; அவன்புகழ்; என்னவேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாருடையஇத்யாதி) அநவரதபகவதநுபவபரரான ஆழ்வாரைத்தாமநுபவிக்கும்போது அந்த பகவதநுபவமிதிலே லபிக்குமென்று இவ்வாக்யத்துக்குதாத்பர்யம். ஹேதுவைச்சொல்லாமையாலேபலிதம் (நிர்ஹேதுகேத்யாதி) 'என்னையருளினன்' என்னாதே கேவலம் 'அருளினான்' என்கையாலே ஆழ்வார் 'எனக்கருளினன்' என்னாதவோபாதியருளிச்செய்தாரென்கிறார் (மயர்வற இத்யாதி) அருளுக்குமுன்பு தம்மையுளராகநினைத்திராரென்றுகருத்து. நின்றுதன்புகழேத்துகைக்கு ஹேதுவாக (நம்பி) பததாத்பர்யம் (தம்மையும்இத்யாதி) ப்ரகாராந்தரேண வர்ணியாதே இப்படி வர்ணிப்பானேனென்ன அதுக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் (குன்றம்போல் இத்யாதி) 'என்றும்' என்றத்தையும் 'என்னை' என்றத்தையும் ஸமமாகக்ரியையிலே யந்வயங்காட்டிக்ரமேண விவரிக்கிறார் (என்றும் இத்யாதிவாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே 'என்னை' என்றதற்கர்த்தாந்தரம் (தன்திருவடிகள்இத்யாதி) 'குன்றமாடத்திருக்குருகூர்நம்பியானவெம்பிரான் இன்றுதொட்டு எழுமையும்நின்று தன்புகழேத்தவருளினானாகையாலே யென்றுமென்னையிகழ்விலன்காண்மின்' என்றந்வயம்..(௬)

ஏழாம்பாட்டு.

கண்டுகொண்டென்னைக்காரிமாறப்பிரான்
பண்டைவல்வினைபாற்றியருளினான்
எண்டிசையுமறியவியம்புகேன்
ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனருளையே.

ப்ரதிபதம்.

என்னை-ஸத்துக்களாலே அநபேக்ஷ்யனான வென்னை. கண்டுகொண்டு - என்தோஷத்தைப்பாராதே ப்ரதமகடாக்ஷத்தைப்பண்ணிக்கொண்டு. காரிமாறப்பிரான்-அக்குடியிலேபிறந்து என்னுடையபிறவியெடுத்தற்குபகாரகர்; [காரிஎன்று அப்பேருடையபிதாவைச்சொல்லுகிறது] பண்டைவல்வினை-அநாதிசித்தமாய் ப்ரபலமான பாபத்தை. பாற்றி-புகட்டு. அருளினான்-அருளினான். ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனருளையே-ஶ்லாக்யத்தையுடைய தமிழ்ப்ரபந்தத்தையருளிச்செய்து சம்ஸாரிகளுடைய சாட்யத்தைப்போக்கின ஆழ்வாருடையக்ருபையையே. எண்டிசையும்- எட்டுத்திக்கிலுமிருக்கிறவர்கள். அறிய-அறியும்படி. இயம்புகேன்-சொல்லுகிறேன்........*

வ்யாக்யாநம்.

ஏழாம்பாட்டில், ஆழ்வார்தம்பக்கல்பண்ணின நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரத்தைக்கண்டு, "இவ்விஷயீகாரத்துக்கு யோக்யதையுண்டாயிருக்க, நாட்டாரிழக்கைக்கடியென்" என்றநுஸந்தித்து, இவருடையபெருமையை யறியா

மையாலே யிருக்கிறார்கள் ” என்றெல்லாரு மறியும்படி
சொல்லக்கடவேனென்கிறார்.

(கண்டுகொண்டு) நான்கிட்டினவளவி லாழ்வார்க்
குண்டான திருவுள்ளம் நிதியெடுத்தாற்போலே யிருந்த
தென்கிறார். “ தம்மைப்பெறுகைக்கெதிர்சூழல்புக்குத்திரி
ந்தாரிவர் ” என்றுதோற்றும்படி யிருந்ததென்கிறார். அ
வருடையக்ருபைக்கு அநுத்தமமானபாத்ரமிறேநான். (எ
ன்னை) நாட்டாரிற்காட்டி லாழ்வார்க்குண்டான வாசிபறி
யாதவென்னை. தம்முடைய நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரத்தை ப்
ரதிபத்திபண்ணவுங் கூடமாட்டாதவென்னை யென்றுமா
ம். (காரிமாறப்பிரான்) ஆழ்வார்தம்பக்கலில் பண்ணின
வுபகாரத்தை நினைத்துப்பிரானென்கிறார். காரிமாறப்பிரா
ன் என்கிறவிசேஷணத்தாலே - ஆழ்வார்க்குபகாரகனை
ஈஶ்வரன்பக்கல் போகாமைக்காக விசேஷிக்கிறார். ‘ஸு
ஹ்ருதம்ஸர்வபூதாநாம் ” (സുഹൃദം സർവ്വഭൂതാനാം) என்கி
றபடியே அவனுடையவுபகாரகத்வம் ஸர்வஸாதாரணமா
யாயிற்றிருப்பது ; அந்தஸாமாந்யத்திற்புகாமைக்காகத் த
ம்முடைய சுக்ருதத்தை விசேஷிக்கிறார். (பண்டைவல்வி
னை) அநாதிகாலம் ஸஞ்சிதமாய் விஷயாந்தரப்ராவண்ய
ஹேதுவானபாபம்; சூர்ப்பநகியைப்போலே, வகுத்தவிஷ
யத்தைப் பற்றுகைக்கு வழியல்லாவழியே யிழிகைக்கீடா
னபாபம்; “ ப்ரதமாவதியான பகவத்விஷயமே புருஷார்த்
தம் ’’ என்கிறபுத்திக்கடியானபாபம் ; இவையாயிற்று -
பண்டைவல்வினையாவது. வல்வினை - ப்ராயஶ்சித்தசாத்ய
முமன்றிக்கே, அநுபவவிநாஶ்யமு மன்றிக்கே யிருக்கை.
(பாற்றியருளினான்) ‘‘ த்விஷந்தஃபாபக்ருத்யாம் ” (ദ്വിഷ
ന്തഃ പാപകൃത്യാം) என்றும், “ சும்மெனாதேகைவிட்டோடி
த்தூறுகள்சாய்ந்தனவே ” என்றும்சொல்லுகிற ப்ரகாரங்
களன்றிக்கே, உருமாய்ந்து போம்படிபண்ணினான். “ தன்
புகழேத்தவருளினான் ” என்கிறபடியே - தம்மையேவாய்
ப்புலத்தும்படி பண்ணினார்.

(எண்டிசையுமறியவியம்புகேன்) விசேஷஜ்ஞ
ரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியறருசியுடையாரெல்லா
ருமறியும்படிசொல்லுகிறேன். ‘‘தொண்டீரெல்லீரும்வாரீ
ர் ’’ என்னும் ஆழ்வாரோட்டைவாசனையாலேசொல்லுகி
றார். அவர், “ பகவத்விஷயத்தில் ருசியுடையாரெல்லாரு
ம் வாருங்கோள் ’’ என்கிறார்; இவரும் “ ஆழ்வார்பக்கல்
ருசியுடையாரெல்லாரும் வாருங்கோள் ’’ என்கிறார் ஆழ்
வார்பக்கல் பாவபந்தத்தாலே. (ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனரு
ளையே) *மயர்வறமதிநல மருளினவனுடைய அருள்போல
ல்ல, ஆழ்வாருடையஅருள் ; அவ்வருளுக்கு மயலானவளை
விலேபண்ணி யருளினஅருளிறே. ஒண்டமிழ் - ஒள்ளியத
மிழ். அழகியதமிழென்றபடி. *பாலேய்தமிழரிசைகாரர்பத்
தர் பரவும்படி திருவாய்மொழிபாடின அருளுக்குமேலே
யிறேயென்னை விஷயீகரித்தஅருள்........................(எ)

அரும்பதம்.

கீழ்ப்பாட்டில் “ நின்றுதன்புகழேத்தவருளினான் ” என்று
ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுககடாக்ஷத்தை அநுசந்தித்தவரெல்லார்
க்குமுண்டாகவேண்டுமென்று ‘ எண்டிசையுமறியவியம்புகேன் ’
என்கையாலே தததநுகுணமாக சங்கதியருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வா
ர்தம்முடைய இத்யாதி)

‘ கண்டுகொண்டு ’ என்றதுக்கு காணாததைக்கண்டேனென்று
ம் தேடினதைக்கண்டேனென்றும்இரண்டுதாத்பர்யம். இவ்விரண்டை
யுமடைவே யருளிச்செய்கிறார் (நான்கிட்டின இத்யாதிவாக்யத்வ
யத்தாலே) இப்படி தம்மிடத்திலிருக்கைக்கடி யென்னென்னவரு
ளிச்செய்கிறார்(அவருடையஇத்யாதி) (அநுத்தமம்)யஸ்மாதுத்தம
ந்நாஸ்தி ததநுத்தமமென்று பஹுவ்ரீஹி. தோஷபூயிஷ்டதை
யாலே தாமேக்ருபைக்குத்தமமான பாத்ரமென்றபடி. ‘அறியவிய
ம்புகேன்’ என்ற உத்தமனாலே ‘என்னை’ என்றதுசித்தமன்றோ ‘எ
ன்னை’ என்றுசொல்லவேண்டுமோவென்ன இதுக்கு இரண்டுதாத்
பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நாட்டார்இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே)
‘காரிமாறன்’ என்றாற்போராதோ ‘ பிரான் ’ என்னவேண்டுமோ
வென்ன (ஆழ்வார்இத்யாதி) ‘பிரான்’ என்றாற்றான்போராதோ
காரிமாறப்பதந்தானேனென்ன (காரிஇத்யாதி) ‘காரி’ என்றுஆழ்
வார் திருத்தகப்பனார்; ‘மாறன்’ என்று ஆழ்வார் திருநாமம். ஸ்ரீம
ஙு.

துரகவிகள் கிஷ்ட்டாநுகுணமாக ப்ரசித்தபாதகமாத்ரமாகச்சொல்லாதே பின்னையுமுள்ளவற்றையெல்லாங்கூட்டி யருளிச்செய்கிறார். (அநாதீத்யாதிவாக்யசதுஷ்டயத்தாலே) 'பாற்றி' என்றது நசிப்பித்து என்றர்த்தமாய் அத்தை வ்யாவர்த்யபூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் "த்விஷந்:" (ద్విషన్తః) இத்யாதி. (பாபக்ருத்யம்) பாபக்ரியையை; "க்ருத்யாக்ரியாதெவதயொ:" (కృత్యక్రియాదేవతయోః) என்றிறேநிகண்டு. 'அருளினான்' என்றதுக்கு அர்த்தம் (தன்புகழித்யாதி) (எண்டிசைஎன்றது) எட்டுத்திக்குகளென்றாய் அதுமஞ்சா:க்ரோசந்திபோலே தத்ரதத்யரைச்சொல்லுகிறதென்கிறார் (விசேஷேத்யாதி) ஆழ்வாரை யநுபவிக்கிறவிவர் பரோபதேச ப்ரவ்ருத்தராய் எல்லாரையுமழைக்கிறதேயென்னவருளிச்செய்கிறார் (தொண்டர் இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே) 'சடகோபனருள்' என்றதுக்குவ்யாவர்த்ய பூர்வகமாக தாத்பர்யம் (மயர்வறஇத்யாதி) வ்யாவ்ருத்திதன்னையுபபாதிக்கிறார். (அவ்வருள்இத்யாதி) அயலான-அசலான. 'ஒண்டமிழ்' என்றுவிசேஷிக்கையாலே திருவாய்மொழி யருளிச்செய்தவருள் தோன்றுகையாலும், 'சடகோபனருள்' என்கையாலும் பண்டைவல்வினைபாற்றியருளினவருளைச்சொல்லுகையாலும் இவ்விரண்டுக்கும் விசேஷணத்தை தர்சிப்பிக்கிறார். (பாலேய் இத்யாதி) 'காரிமாறப்பிரானென்னைக்கண்டுகொண்டு பண்டைவல்வினை பாற்றியருளினான் (இந்த) ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனருளை எண்டிசையுமறிய வியம்புகேன்' என்றந்வயம்..(எ)

எட்டாம்பாட்டு.

அருள்கொண்டாடுமடியவரின்புற
வருளினனவ்வருமறையின்பொரு
ளருள்கொண்டாயிரமின்றமிழ்பாடின
னருள்கண்டீரிவ்வுலகினில்மிக்கதே.

ப்ரதிபதம்.

அடியவர்-சேஷபூதர். இன்புற-ஆநந்தநிர்ப்பரராக. அருள்-க்ருபையை. கொண்டாடும்-கொண்டாடும்படி. அவ்வருமறையின் பொருள்-மறையினந்தவரும்பொருளை. அருளினான்-ப்ரசாதித்தருளினான். அருள்கொண்டு - ஈஸ்வரக்ருபையையவலம்பித்து. ஆயிரம்-ஆயிரம்பாட்டாய். இன் - ரஸ்யமான. தமிழ் - திருவாய்மொழியை. பாடினனருள்கண்டீர்-அருளிச்செய்த ஆழ்வாருடையவருள்கண்டீர். இவ்வுலகினில்-இந்தலோகத்திலே. மிக்கது - மிக்கிருக்கிறது...*

வ்யாக்யாநம்.

எட்டாம்பாட்டில், "எண்டிசையுமறியவியம்புகேன்" என்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; ஆழ்வாருடைய அருள் சிதசிதீஸ்வர தத்த்வத்ரயத்தையும் சபளீகரித்திருக்கையாலே யென்கிறார்.

(அருள்கொண்டாடுமடியவர்) இவ்வாழ்வார் தம்மைப்போலே யிருக்குமவர்கள். "அதுவுமவனதின்னருள்" என்றும், "அருள்பெறுவாரடியார்தம்மடியன்" என்றுமிருக்குமிவர்தம்மைப்போலே, "ஆனைக்கன்றருளையீந்த" என்றும், "நின்னோடுமொக்கவழிபடவருளினாய்" என்றும், "அருள்புரிந்தசிந்தை" என்றும், "நின்னருளேபுரிந்திருந்தேன்" என்றும், "அருளாதொழியுமே" என்றும், இப்படிகளாலவனருளைக்கொண்டாடு மடியவர். இப்படியே பகவத்ப்ரசாதத்தையே கொண்டாடிப்போருமவர்கள். பகவத்ப்ரசாதஹேதுவாக ஸ்வகதமான கர்மஜ்ஞாநபக்திகளை உபாயமாக ஆதரிக்குமவர்களன்றிக்கே, "கேவலபகவத்ப்ரசாதமே உஜ்ஜீவநஹேது" என்றிருக்குமவர்கள். தந்தாம்பக்கலுள்ள ஆநுகூல்யங்களை ப்ரசாதபலமாக நினைத்திருக்குமதொழிய, ப்ரசாதமாக நினைத்திராதவர்கள். இவரிப்படிநினைத்திருக்கிறது மற்றையாழ்வார்களையிறே, "ஆழியானருளே" என்றும், "நின்னருளேபுரிந்திருந்தேன்" என்றுமிறே அவர்கள் பாசுரங்கள். (இன்புற) ஆநந்தநிர்ப்பரராக. "எண்ணாதனகளெண்ணுநன்முனிவரின்பந்தலைச்சிறப்ப" என்கிறபடியே - சாதநத்திலந்வயமின்றிக்கே பகவதநுபவமே யாத்ரையாயிருக்கும்படியாக. (அருளினனவ்வருமறையின்பொருள்) அவ்வருமறை - ப்ரசித்தமாய்ப் பெறுதற்கரிதா யிருக்கிறமறை. அதாகிறது- வேதரஹஸ்யமான உபநிஷத்திறே. அவ்வருமறையின் பொருளையருளினான்- நித்யசத்வஸ்த்தர்க்கல்லது தோன்றாத உப

நிஷ்தர்த்தத்தையு மருளிச்செய்தார். பரமசாத்விகர்க்கு நித்யமான ஐஸ்வர்யமும் - உபநிஷத்ரஹஸ்யமிறே ; "ஸாஹிஶ்ரீரம்ருதாஸதாம்" (సాహిశ్రీరమృతాసతాం) என்னக்கடவதிறே. அதாவது - "ஸர்வரஸ:" (సర్వరసః) என்றும், "ரஸோவைஸ:" (రసోవైసః) என்றுஞ்சொல்லுகிறவிஷயத்தை தத்ப்ரசாதத்தாலேலபிக்கை. "ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி" (ఏషహ్యేవానందయాతి) என்றும்; "தத்தேதுவ்யபதேஶாச்ச" (తద్ధేతువ్యపదేశాచ్చ) என்றுஞ்சொல்லக் கடவதிறே.

(அருள்கொண்டு) இவர்தாம் ஸ்வபுத்தியாலே யருளிச்செய்தாரன்று, "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்கிறபடியே - ப்ரசாதலப்தஜ்ஞாநத்தை முதலாகக்கொண்டு,தத்ப்ரேரிதராய்க் கொண்டாயிற் றருளிச்செய்தது. "என்னாகியேதப்புதலின்றித்தன்கவிதான்சொல்லி" என்கிறபடியே - பிறரோபாதி, கவிபாடுகிற்தாமும் விஸ்மிதராம்படி நிரவத்யமாகவிறே கவிபாடுவித்துக்கொண்டது, (ஆயிரமின்றமிழ்பாடினன்) "சதுர்விம்ஶத்ஸஹஸ்ராணி ஶ்லோகாநாமுக்தவாந்ருஷி:" (చతుర్వింశత్సహస్రాణిశ్లోకానాముక్తవానృషిః)என்றாற்போலே ஆயிரமாகவாயிற்றுப்பாடிற்று. ஓராத்மாவுக்கு ஹிதாம்சத்துக்கோரோ பாட்டேயமையும்படி யிறேயிருப்பது, (இன்றமிழ்பாடினன்) துரவகாஹமானவர்த்தத்தை "பாட்யேகேயேசமதுரம்" (పాఠ్యేగేయేచమధురం) என்கிறபடியே ரஸகநமாகவும் சர்வாதிகாரமாம்படியாகவும்பாடினர். (பாடினனருள்கண்டீர்) "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்னும்படியான அருளல்ல, அதுதன்னையும் விளாக்குலேகொண்டிருக்குமருளிறேஆழ்வாரருள். ஈஸ்வரன் கைவிட்டஆத்மாக்களிலும், அவர்களுடையதுர்க்கதியைக்கண்டு திருத்த வொருப்பட்டபடியாலே இவரருள் ப்ரத்யக்ஷமன்றோவென்கை. (இவ்வுலகினில்மிக்கதே) சிதசிதீஸ்வரதத்த்வத்ரயத்தையும் கபளீகரித்திருக்கை, "அதனில்பெரியவென்னவா" என்று பகவத்

விஷயத்தில் தமக்குண்டான அபிநிவேசத்தளவும் போருமாயிற்றென்னளவிலேக்ருபையும். ....(அ)

அரும்பதம்.

'ஹேதுவென்னென்னில்' என்றது- எல்லாருமறிந்துஜ்ஜீவிக்கும்படி சொல்லுகைக்குஹேதுவானவருடைய வதிசயமென்னென்னிலென்றபடி. கபளீகரித்திருக்கையாலே என்றவநந்தரம் 'இயம்புகேன்' என்றுசேஷம். அருள் கபளீகரித்திருக்கையாவது - தன்னதிசயத்தாலே தத்த்வத்ரயத்தையும் விஞ்சியிருக்கை. இவ்வாழ்வாரும் மற்றவர்களு மருளைக்கொண்டாடினரோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதுவுமவனதித்யாதி) அருளைக்கொண்டாடுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன (இப்படிஇத்யாதி) இவர்கள்பக்கலாநுகூல்யாதிகளிருக்க பகவத்ப்ரஸாதமே யுஜ்ஜீவநகரமாகக் கூடுமோவென்ன (தந்தாமித்யாதி) 'அருள்கொண்டாடுமடியவர்' ஆழ்வார்களேயாக வேணுமோவென்ன (இவரித்யாதி) இதுக்குநியாமகமேதென்ன (ஆழியான் இத்யாதி) யதார்த்தமருளிச்செய்து தாத்பர்யார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (எண்ணுதனகள் இத்யாதி) எண்ணுதநகள்-அஸங்க்யேயகல்யாணகுணங்கள். சாதநாந்தரநிஷேதம்பண்ணுகிற விப்ரபந்தத்தை யநுஸந்திக்கவே யவர்களுக்குண்டான வத்யவசாயம் சுஸ்த்திரமாமென்று இவ்வாக்யத்துக்கு தாத்பர்யம். 'மறையின்பொருள்' என்றதுக்கு தாத்பர்யார்த்தம் (நித்யேத்யாதி) 'அருளினன்' என்கைக்கு அதனுடைய சீர்மையேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பரமேத்யாதி) உபநிஷத்ரஹஸ்யம் சீரியதென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ஸாஹீத்யாதி) 'ஸா' என்றுத்ரயைச்சொன்னாலும் அதுக்கு ததர்த்தத்வாராவென்று கருத்து. ஸத்த்வநிஷ்டர்க்குத்தோற்றுகிற அர்த்தமேதென்ன (அதாவது இத்யாதி) உக்தார்த்தேப்ரமாணம் (ஏஷஇத்யாதி) பகவத்ஆநந்தஹேதுத்வே நாநந்தயதீதிவ்யபதேஶாச்சேதி சூத்ரார்த்த8. அருமறையின்பொருளையருளினப்ரகாரமேதென்னு மாசாங்கையிலே 'அருள்கொண்டு' என்றருளிச்செய்தாரொன்று திருவுள்ளம்பற்றி வ்யாவர்த்யபூர்வகமாக பகவத்க்ருபை மூலமென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இவர்தாம் இத்யாதி) அவனேப்ரேரித்தானென்ன (என்னாகியேஇத்யாதி) அநந்தமானவேதார்த்தத்தை சங்க்ரஹித்து சஹஸ்ரசங்க்யையாக ப்ரபந்தீகரித்தாருண்டோவென்ன (சதுர்விம்ஶதீஇத்யாதி) ஸ்ரீராமாயணத்தோடு ஸமமாக இருபத்துநாலாயிரமாகப்பாடாதே ஆயிரமாகப்பாடுவானென்னென்ன (ஓராத்மாவுக்குஇத்யாதி) "சடகோபனருள்" என்றாற்போலே 'பாடினனருள்' என்றதுக்கு ஹார்த்

தாத்பர்யம் (மயர்வறஇத்யாதி) 'கண்டீர்' என்றதுக்கு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிருர். (ஈஶ்வரன் இத்யாதி) "லொகாஜதிலொகஃ" (ஸ்ருஷ்டிஜதிஸ்ருஷ்டிஃ) என்கிறவ்யுத்பத்தியை யுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (சிதசிதீஶ்வரோத்யாதி) தம்முடையபக்கல்பண்ணின க்ருபையை த்ருஷ்டாந்தமுகேந விவரிக்கிருர். (அதனில்இத்யாதி) 'அருள்கொண்டாடுமடியவரின்புற வவ்வருமறையினுடைய பொருளையருளினன்; அருள்கொண்டாயிர மின்றமிழ்பாடினனுடையவருளிவ்வுலகினில்மிக்கதேகண்டீர்' என்றந்வயம்.........(அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

மிக்கவேதியர்வேதத்தினுட்பொருள்
நிற்கப்பாடியென்னெஞ்சுணிறுத்தினன்
தக்கசீர்ச்சடகோபனென்னம்பிக்காட்
புக்ககாதலடிமைப்பயனன்றே.

ப்ரதிபதம்.

மிக்கவேதியர்-அதிசயித்தமுமுக்ஷுக்களுடைய. வேதத்தின்-வேதத்தினுடைய. உட்பொருள்-குஹ்யமான அர்த்தத்தை. நிற்க-நிற்க. பாடி-ப்ரபத்திவிஷயமாகப்பாடி. என்னெஞ்சுள்-என்மநஸ்ஸிலே. நிறுத்தினன்-சுப்ரதிஷ்டிதமாம்படிபண்ணினர். தக்க-தகுதியான. சீர்-ஜ்ஞாநாதிபூர்த்தியையுடைய. சடகோபனென்னம்பிக்கு-என்னுடையபூர்ணரான ஆழ்வார்க்கு. ஆட்புக்ககாதல்-தாஸ்யத்திலே ப்ரவேசத்தாலுண்டானகாதல். அடிமை-தாஸ்யதைக்கு. பயனன்றே-ப்ரயோஜநமதுவே.................................*

வ்யாக்யாநம்.

ஒன்பதாம்பாட்டில், "ஆழ்வாருடைய அருளுலகினில்மிக்கது" என்கைக்கடியென்னென்னில்; என்னுடைய தன்மைபாராதே சகலவேதங்களினுடைய ரஹஸ்யார்த்தத்தைப்பாடி, அத்தையெனக் குபகரித்தாரென்கிருர். "நீசனேன் நிறையொன்று மிலேனென்கண் பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதி" என்றவ்விஷயத்தில் ஆழ்வாரருளிச்செய்தத்தை, ஆழ்வார்திருவடிகளிலே யிவரருளிச்செய்கிருர்.

(மிக்கவேதியர்) ப்ரமாணஶ்ரேஷ்டமானவேதத்தையே நிரூபகமாகவுடையவர்கள். "உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்" என்ருழ்வாரருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாலே, "ப்ரமாணஶ்ரேஷ்டம்" (ப்ரமாணஶ்ரேஷ்டம்) என்கிருர். அநேகசாகாத்யயநம் பண்ணினவர்களென்றுமாம். (வேதத்தினுட்பொருள்) சகலவேதங்களினுடைய ரஹஸ்யார்த்தத்தை. வேதாந்தரஹஸ்யம் -ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வ மென்றிறே வைதிகசாஸ்த்ரம் நிர்ணயித்தது. (நிற்கப்பாடி) துர்க்ரஹமான இந்தரஹஸ்யார்த்தத்தைக் கேட்பார்க்கு ப்ரதிபத்திவிஷயமாம்படிபாடி. "பரமனைப்பயிலும் திருவுடையார்யவரேலும்" என்றும் "எம்மையாளும்பரமர்" என்றுமருளிச்செய்தாரிறே. (என்னெஞ்சுணிறுத்தினன்) பகவச்சேஷத்வத்துக்குங் கூடமேட்டுமடையான என்னெஞ்சிலே யித்தைஸ்திரமாக்கினர். கல்லைத்தொளைத்து அதிலேநீரைநிறுத்துவாரைப்போலே, நிர்விவரமான என்னெஞ்சுக்குமிதுவே விஷயமாம்படிபண்ணினர். இதிறே - என்தண்மையைப்பாராதே யென்றிறத்திற்பண்ணின வுபகாரம்.

(தக்கசீர்ச்சடகோபன்) இதுதொடங்கி உபகாரஸ்ம்ருதியாலே தமக்குப்பிறந்த அபிநிவேசத்தைப்பேசுகிருர். (தககசீர்ச்சடகோபன்) "சர்வேஶ்வரன்கவிகள்" என்ருல் தகுதியான. கல்யாணகுணங்களையுடைய ஆழ்வார். "அயர்வறுமமரர்களதிபதி" என்ருல்சர்வேஶ்வரத்வத்துக்குப்போரும்படி யிருக்குமாபோலே, "சர்வேஶ்வரன்கவிகள்" என்ருல்போரும்படியாயிற்ருழ்வாரிருக்கும்படி; "ஏற்கும்பெரும்புகழ் வானவரீசன்கண்ணன்றனக் கேற்கும் பெரும்புகழ்வண்குருகூர்ச்சடகோபன்" என்றுதாமேயருளிச்செய்தாரிறே. (என்னம்பிக்கு) அதுக்குமேலே யொருபௌஷ்கல்யமிறேயிது. என்னைவிஷயீகரிக்கைக்குத்தகுதியான சீலாதிகுணபௌஷ்கல்யத்தை யுடையவரானவர்க்கு. (ஆட்புக்ககாதல்) அநந்யார்ஹ சேஷமாக்கினருசி. (அடிமைப்பயனன்றே) இந்தருசியன்ரே அப்போதேதாஸ்யமான ப்ரயோஜநத்தோடே வ்யாப்தமாயிருப்பது. பகவத்விஷயத்தில் ருசியடியாகப்பிறந்ததாஸ்யம், சரீரவிஶ்லேஷ

ம்பிறந்தால் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே ஒருதேசவிசேஷத்திலேசென்றால் பெறக்கடவதாயிறேயிருப்பது; அங்ஙனன்றிக்கே, ஆழ்வார்பக்கல் பிறந்தருசி, இச்சரீரத்தோடே யிங்கேயாழ்வார் திருவடிகளிலே யெல்லாவடிமையுஞ் செயலாம்படிபண்ணும். "துயரறுசுடரடிதொழுதெழு" என்றுமுதலிலே அபிநிவேசித்த ஆழ்வார்க்கு * முனியேநான்முகனுக் கவ்வருகேயிறே. பேறாயிற்று; இவ்விஷயத்தில் ருசிபிறந்தால் அத்தனைவிளம்பியாதென்கிறது. அன்றேயென்றது - ஆமென்றுமாம்........................(௯)

அரும்பதம்.

மிக்கதென்கைக்கு என்றது-மிக்கதென்றறிகையென்றபடி. ஸ்ரீமதுரகவிகள் கங்காதீரத்தினின்றும்ஆழ்வாருடைய திவ்யதேஜஸ்ஸை ஸாக்ஷாத்கரித்துவந்த மஹாயோகிகளாகையாலே இவருக்கொரு தண்மையுமுண்டோவென்ன வ்யாக்யாதாத்ருஷ்டாந்தமுகேந நைச்யமென்றருளிச்செய்கிறார் (நீசனேன்இத்யாதி) 'மிக்க. என்றதுக்குஶ்ரேஷ்ட்டதையும் பஹுத்வமும் என்றிரண்டர்த்தம்' முந்தினதையருளிச்செய்கிறார் (ப்ரமாணேத்யாதி) ப்ரமாணஶ்ரைஷ்ட்யமபௌருஷேயத்வாதிகளாலே. இப்படி விசேஷணமிட்டுச் சொல்ல வேண்டுமோவென்ன; ஆழ்வார்விசேஷணமிட்டாற்போலே யருளிச்செய்தாரென்கிறார் (உளன் இத்யாதி) இரண்டாமர்த்தம் (அநேகேத்யாதி) வேதார்த்தம் பகவச்சேஷத்வமன்றோ, உள்பொருளை தன்னெஞ்சில் நிறுத்துகையாவதென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் ('வேதாந்தரஹஸ்யம்' என்றுதொடங்கி 'ஸ்த்திரமாக்கினார்' என்னுமளவும்) ஆழ்வாரேவிக்கொள்ளத்தாமிங்கே யடிமைசெய்கையாலே தமக்கிங்கே சித்தித்தவடிமை ஆழ்வாருக்கர்ச்சாவதாரமேவிக்கொள்ளமாட்டாமையாலே பரமபதத்திலே சித்தித்ததென்றபடி. வேதாந்தரஹஸ்யம்ப்ரணவத்தில் சதுர்த்த்யர்த்தம். உக்தார்த்தத்துக்குத்ருஷ்டாந்தமுகேந விவரிக்கிறார் (கல்லைத்தொளைத்தித்யாதி) நிர்விவரமான பகவச்சேஷத்வம்கூடப் புகுராதபடி கீழோடே யிவ்வர்த்தத்துக்குச் சேர்த்தியாகையாலே ப்ராக்ருதார்த்தோப ஸம்ஹாரம்பண்ணுகிறார். (இதிறே இத்யாதி)

'இதுதொடங்கி என்றது' இந்த அர்த்தமும் மேற்பாட்டும். தக்கவென்றதுக்கொன்று சொல்லவேண்டுகையாலே சர்வேஶ்வரன் கவி என்றுசொல்லுகைக்குத்தக்கவொன்றர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (சர்வேஶ்வரன்இத்யாதி) கண்ணன்தனக்குக்கவியென்றாலே

ற்கும் பெரும்புகழ் என்றுகருதி ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார். (ஏற்கும் இத்யாதி) 'தக்கசீர்' என்றபோதே கல்யாணகுணங்களைச்சொல்லியிருக்க 'நம்பி' என்பானென்னென்னில் அருளிச்செய்கிறார். (அதுக்குமேல் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே) 'ஆள்புக்ககாதல்' ஆள்புக்குப்பண்ணினகாதல். இத்தையருளிச்செய்கிறார். (அநந்யேத்யாதி) அடிமையை பயனாக-பலமாக. உடைத்தானதென்று அர்த்தமருளிச்செய்கிறார். (அப்போது இத்யாதி) வ்யாவர்த்யபூர்வகம் விவரணம்பண்ணுகிறார். (பகவதித்யாதி) இத்தை ஸூதலிக்கிறார் (துயர்இத்யாதி) முந்தினவர்த்தத்தில் 'அன்றேயடிமைப்பயன்' என்றந்வயம். இரண்டாமர்த்தத்துக்கு யதாக்ரமமந்வயம்..........(௯)

பத்தாம்பாட்டு.

பயனன்றாகிலும்பாங்கலராகிலும்
செயல்நன்றாகத்திருத்திப்பணிகொள்வான்
குயில்நின்றார்பொழில்சூழ்குருகூர்நம்பி
முயல்கின்றேனுன்றன்மொய்கழற்கன்பையே.

ப்ரதிபதம்.

பயனன்றாகிலும்-ப்ரயோஜநமில்லாதேயாகிலும். பாங்கலராகிலும்-பாங்கலராகிலும். செயல்-வ்யாபாரத்தை. நன்றாக-அநுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாக, திருத்தி-சிக்ஷித்து. பணிகொள்வான்-பகவத்பாகவதகைங்கர்யத்தில் அந்வயிப்பிக்கிறார். குயில்-ஆழ்வார்பரிசரத்திலே யிருக்கிறகுயில்களுங்கூட. நின்று-நின்று. ஆர்-திருவாய்மொழியைப்பாடுகிற ஸம்ருத்தியையுடைய. பொழில் - பொழிலாலே. சூழ்-சூழப்பட்ட. குருகூர்-திருநகரிக்கு. நம்பி-நிர்வாஹகரானவரே. உன்றன்-தேவரீருடைய. மொய்-ஶ்லாக்யமான. கழற்கு-திருவடிகளுக்கு. அன்பையே-அன்பையே. முயல்கின்றேன் - அர்த்தியாநின்றேன்..*

வ்யாக்யாநம்.

பத்தாம்பாட்டில், ஆழ்வார்தமக் குபகரித்தவுபகாரத்தை யநுசந்தித்தவாறே, தாமிதுக்குமுன்பு ஆழ்வார்விஷயத்தில் நின்றநிலையடங்க முதலடியிட்டிலராகித்தோற்றுகையாலே, அவர்பண்ணின வுபகாரத்தைப்பேசுகிறார். ஆசார்யன்பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லையோவென்னில்; "க்ருத்ஸ்நாம்வாப்ருதிவீம்தத்யாந்நதத்துல்யம்

கதஞ்சந” (कृत्स्नां वा पृथिवीं दद्यान्न तत्तुल्यं कथञ्चन) என்று- பஞ்சாசத்கோடி விஸ்தீர்ணையான பூமியும் ஸத்ருஸமல்லவென்றிறே சாஸ்த்ரம். அவனிவனுக் குபகரித்தது சர்வாதிகமா யிருப்பதொரு மிதுநத்தையானால், அப்படியே யிருப்பதொரு மிதுநத்தையுபகரித்தாலிறே இவன் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணினானாவது; ஆகையாலே ஆசார்யவிஷயத்திலெல்லாம் செய்தாலும், அவன்பண்ணினவுபகாரத்தைப்பார்த்தால் “ஒன்றும்செய்திலன்நான்” என்று முகக்குறைவாளனாய்ப் போருமித்தனை.

(பயனன்றாகிலும்) நாட்டிலேயொருவனுக் குபகரிப்பது ஒருப்ரயோஜநத்தைப்பற்றியிறே, அங்ஙனொரு ப்ரயோஜநமில்லாதிருக்கச்செய்தேயும். (பாங்கலராகிலும்) ப்ரயோஜநமில்லாவிட்டால், சொல்லுகிறபோது ஹிதங்கேட்கைக்குப் பாங்காயிருக்கலாமிறே; அங்ஙன்பாங்கின்றிக்கே யிருந்தார்களேயாகிலும். இப்படியிருக்குமவர்களுக்கு ஹிதஞ்சொல்லுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; இவர்களநர்த்தம்பொறுக்கமாட்டாமையிறே; இப்படியுபதேசிப்பாருண்டோவென்னில்; ராவணனுடைய துர்க்கதியைக் கண்டு “மித்ரமௌபயிகங்கர்த்தும்” (मित्रमौपयिकं कर्तुं) என்று அவனுக்கு ஹிதஞ்சொன்னாளிறேபிராட்டி; ஒருவன், தலைக்கடையையும் புழைக்கடையையும் அடைத்துக்கொண்டகத்துக்குள்ளேகிடக்க, அகம்நெருப்புப்பட்டுவேகாநின்றால் கண்டுநின்றாரவிக்கும்போது, தங்களுக்கொரு ப்ரயோஜநத்தைப்பார்த்தல், உள்ளேகிடந்தவனபேக்ஷித்ததுக்காக வாதலன்றிறேயவிப்பது; இப்படியாயிற்றாழ்வார்படியும். (செயல்நன்றாக) தனக்கொரு ப்ரயோஜநமில்லையேயாகிலும், எதிர்த்தலைபாங்கன்றியே யொழிந்தால் அவனுஜ்ஜீவிக்கும்படி யென்னென்னில்; தன்னுடையசெயலாலேயெல்லாம்நன்றாம்படிபண்ணி. இவன்செயல்தான் நன்றாம்படி யென்னவுமாம். (திருத்திப்பணிகொள்வான்) “தீர்ந்தவடியவர் தம்மைத்திருத்திப்பணிகொள்ளவல்ல” என்று- “ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுந்தானே” என்றத்யவசித்திருக்குமவர்களுடைய விரோதியைப்போக்கி அடிமைகொள்ளுமவனென்றதிறே சர்வேஶ்வரனை; அங்ஙனன்றிக்கே, இவையொன்றுமின்றிக்கே யிருக்குமவர்களையும் திருத்திப்பணிகொள்ளுமவரிறே ஆழ்வார். பணிகொள்வான் - “குருகூர்நம்பி” என்றந்வயம்.

குயில்நின்றார் பொழில்சூழ் என்றவிடம் திருத்திப்பணிகொள்ளும்படிக்கு த்ருஷ்டாந்தம். இவரொருகாலத்திலே ஆற்றாமையாலே “காணவாராய்” என்றுகூப்பிடுவது மொருபாசுரமுண்டு; “யாவர்நிகரகல்வானத்தே” என்றுகளித்துச்சொல்லுவது மொருபாசுரமுண்டு; இவர் பாசுரத்தைக்கேட்ட குயில்களும் செவியொத்து அத்தாலே யிப்பாசுரத்தையேசொல்லும்; ஆக இரண்டுபாசுரத்துக்கும் குயில்களாயிற்றுப் பயிற்றுவன. (குருகூர்நம்பி) “ஊரும்நாடுமுலகமுந்தன்னைப்போல” என்றுசேதநருடைய வளவன்றிக்கே, திர்யக்குகளளவு மேறும்படியாயிற்று ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது. (முயல்கின்றேனுன்றன்மொய்கழற்கன்பையே) உன்னுடைய ஶ்லாக்யமானதிருவடிகளுக்கன்பையே முயல்கின்றேன் - அர்த்தியாநின்றேன். செய்கிறவடிமையால் பர்யாப்திபிறவாமையாலே, ‘திருவடிகளிலே யெனக்கபிநிவேசம்வேணும்” என்றர்த்திக்கிறாரிறே. “என்னைத்தீமனங்கெடுத்தா யுனக்கென்செய்கேன்” என்றாழ்வார்தாம்அவ்விஷயத்திலே தடுமாறினாற்போலே, பண்ணினவுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங்காணாமையாலே தடுமாறுகிறார்...................... ....(௧௦)

அரும்பதம்.

“ஆட்புக்ககாதலடிமைப்பயனன்றே” என்று தாமநுகூலராய் கைங்கர்யங்களைப்பண்ணிக்கொண்டிருக்க, ‘பயனன்றாகிலும் பாங்கலராகிலும்’ என்றநுஸந்திக்கக்கூடுமோவென்கிற சங்கையிலே அதுதன்னெஞ்சிற்படாமையாலே யருளிச்செய்கிறானொன்று அவதாரிகை. (ஆழ்வார் இத்யாதி) தமக்கு - மதுரகவிகளுக்கு. உபகாரத்தை என்றது - ‘என்னெஞ்சுள்நிறுத்தினான்’ என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து ‘இதுக்குமுன்பு’ என்றது - ‘பயனன்றாகிலும்’ இத்யாத்யநுஸந்தானத்துக்கு முன்பென்றபடி. ‘அவன்பண்ணின உபகார

ம்' என்றது-தன்பக்கலொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கப்பண்ணின உபகாரமென்றபடி முதலடியிட்டதாகத்தோற்றுமைக்கு ஹேது தாம்பண்ணின அநுகூலாசரணம் சத்ருஸமல்லாமையாலே யத்தைப்பண்ணக்கூடாதென்று கருத்து. ப்ரத்யுபகாரம் - ஸத்ருஸோபகாரம் ப்ரத்யுபகாரமில்லாமைக்கு சாஸ்த்ரங்காட்டினவநந்தரம் உபபத்தியுங்காட்டுகிறுர் (அவனிவனுக்கித்யாதி) தூர்க்கதிகண்டுபதேசிக்கைக்குபபத்தியுங்காட்டுகிறுர் (ஒருவன் இத்யாதி) அகம்-க்ருஹம். சங்காசமாதான பூர்வகமெடுத்த ப்ரதீகத்துக்கு தாத்பர்யம் (தனக்கு இத்யாதி) ஸ்வப்ரயோஜநமில்லாதேபோனாலும் அவன் ப்ரயோஜநமானாலும் சித்திக்கவேண்டாவோவென்று சங்கைக்குக்கருத்து. 'செயல்நன்றாக' என்றது சாமாந்யமாகவிருக்கையாலே, ஆழ்வாருடையசெயலாலே என்று கீழருளிச்செய்து இவன்செயலைநன்றாகப்பண்ணியென்றர்த்தாந்தரம் (இவன்இத்யாதி) திருத்தியென்றதுக்குத் திருந்தாதவரையும் திருத்தியென்றாய் வ்யாவர்த்ய பூர்வகமாக தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறுர் "தீர்ந்த" இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே (இவையொன்றுமின்றிக்கேஎன்றது) ப்ராப்யமவனே என்றும் ப்ராபகமவனே என்றும் சொல்லுகிற அத்யவசாயங்களின்றிக்கே எனறபடி. 'கொள்வான்' என்றது கொள்ளுகைக்காகவென்று போராமைக்காக அந்வயங்காட்டுகிறுர் (பணிகொள்வான் இத்யாதி) செவியொத்து அத்தாலே-செவியாலே. பயிற்றுகை - அப்யசித்துச்சொல்லுகை. 'நம்பி' பததாத்பர்யும் (ஊரும்இத்யாதி) 'மொய்' ஶ்லாக்யதை. 'கழற்கு' என்றது சம்பந்தசாமாந்யஷஷ்டியாய் விஷய விஷயீபாவனையிட்டு தாத்பர்யம் (செய்கிறஇத்யாதி)முன்பே அபிநிவேசமுண்டாயிருந்தஇவர் புநஃ அத்தை ப்ரார்த்திப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (என்னையித்யாதி) (க0)

பதினொன்றும்பாட்டு.

அன்பன்றன்னையடைந்தவர்கட்கெலா
மன்பன்தென்குருகூர்நகர்நம்பிக்
கன்பனாய்மதுரகவிசொன்னசொல்
நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மினே.

ப்ரதிபதம்.

அன்பன்-ஈஶ்வரன் வாத்ஸல்யத்தையே நிருபகமாகவுடையவன். தன்னை-தம்மை. அடைந்தவர்கட்கெலாம்- ஆஶ்ரயித்தவெல்லார்பக்கலிலும். அன்பன்-வாத்ஸல்யத்தையுடையரான. தென்-ஸ்ப்ருஹணீயமான. குருகூர்நகர்-திருநகரிக்கு. நம்பிக்கு - நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருக்கு. அன்பனாய் - தாசபூதராய். மதுரகவி-ஸ்ரீமதுரகவிகள். சொன்ன-அருளிச்செய்த. சொல்-பாசுரங்களை. நம்புவார்-தஞ்சமாகநினைத்திருக்குமவர்களுக்கு. பதி-வ்யவஸ்தவ்யதேசம். வைகுந்தம்-பரமபதமாக. காண்மின்-காணுங்கள்.......*

வ்யாக்யாநம்.

நிகமத்தில், இப்ப்ரபந்தத்தையே தஞ்சமாகநினைத்திருக்குமவர்களுக்காவாசபூமி பரமபதமென்கிறுர்.

(அன்பன்) வாத்ஸல்யத்தையே நிருபகமாகவுடையவனாயிற்றீஶ்வரன் இன்னானுக்கன்பன் என்றுவிசேஷியாமையாலே. "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" (ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்) என்கிறபடியே - சர்வவிஷயமாயிற்று அவனுடைய வாத்ஸல்யமிருப்பது. அதுக்குஹேதுவென்னென்னில்; "ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவஃ" (సర్వేషామేవ లోకానాం పితా మాతా చ మాధవః) என்றும், "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" (దేవానాం దానవానాఞ్చ సామాన్యమధిదైవతం) என்றும் - ஜநகத்வப்ரயுக்தமான சம்பந்தம் சர்வசாதாரணமா யிருக்கையாலே வாத்ஸல்யமும் பொதுவாயிருக்கும். (தன்னையடைந்தவர் கட்கெலாமன்பன்தென்குருகூர்நம்பி)ஆழ்வாருடைய அன்பு அங்ஙன் பொதுவாயன்றேயிருப்பது; "பரமனைப்பயிலும் திருவுடையார் யவரேலும் - அவரெம்மையாளும்பரமர்" என்கிறபடியே - பகவத்ஸம்பந்த நிபந்தநமாயிறேயிருப்பது. தம்மைப்போலே "அடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேன்" என்பாரொல்லாரையுந்தமக்கு நாதராகவாயிற்று நினைத்திருப்பது. (தென்குருகூர்நகர்நம்பி) "அடியாரடியார்தம்மடியார்" என்று - தத்ஸம்பந்திகளளவும் பண்ணினப்ரேமத்தாலே பூர்ணராயிருப்பர். (நம்பிக்கன்பனாய்) பகவத்விஷயத்தள

வுமன்றிக்கே ததீயரளவுமன்றிக்கே ஆசார்யவிஷயத்திலே ஸக்தராய், தனக்குபுருஷார்த்தம் வேண்டியிருக்கில் பகவத்விஷயத்தைப் பற்றவமையும்; அங்ஙன்தானுகந்ததன்றிக்கே "ஈஶ்வரனுகப்பே புருஷார்த்தம்" என்றிருக்கில் பாகவதர்களைப்பற்ற வமையும்; "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமே மதம்" (జ్ఞానీత్వాత్మైవమే మతం) "மமப்ராணா ஹி பாண்டவா:" (మమప్రాణాహిపాణ్డవాః) என்று - பாண்டவர்களைத்தனக்கு தாரகராகவிறே நினைத்திருப்பது; ஈஶ்வரனோடு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு வாசியற எல்லாருடையவுகப்பும் புருஷார்த்தமென்றிருக்கிலாசார்யனைப்பற்ற வடுக்கும்; "ஆசார்யவான் என்றுமிற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுகப்பது; ப்ரதமத்திலே ஆசார்யன்தனக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமுகத்தாலே ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைப்பிறப்பித்து பகவத்ஸமாஶ்ரயணவேளையிலே புருஷகாரபூதனாய், தன்னுடைய அநுஷ்டாநத்தாலே யிவனைநல்வழியேகொண்டுபோய், ப்ராப்திதசையிலும் சாத்யவிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கக்கடவனாய் இப்படிபஹுமுகத்தாலே உத்தேஶ்யனாயிறே யிருப்பது. மதுரகவிசொன்னசொல்) ஆழ்வாரைத்தாம்சொன்ன பாசுரம் தமக்கினிதாயிருக்கையாலேமதுரகவியென்கிறார். (சொன்னசொல்நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மினே) இனிதாயிருந்ததில்லையாகிலும், இப்ப்ரபந்தத்தைத்தஞ்சமாக நினைத்திருக்குமவர்களுக்கு வஸ்தவ்யதேசம் பரமபதம். ஆழ்வாருத்தேஶ்யரானால், திருநகரியன்றோ ப்ராப்யமாவதென்னில்; திருநகரியில் * பொலிந்துநின்றபிரானையும், ஆழ்வாரையுமா யிருபுரியாய்ச்செல்லும்; அங்ஙனன்றிக்கே ஆழ்வாரையேயாய்ச்செல்லும் பரமபதம்; "அடியாரில்லாநின்ற வைகுந்தமோ" என்றும், "வானவர்நாடு" என்றுஞ்சொல்லக்கடவதிறே. நம்பிதிருவழுதி வளநாடுதாசர் "'நம்புவார்பதிவைகுந்தம்' என்று-அவர்களிருந்த தேசங்காண்பரமபதம்" என்றுசொல்லுவர்; "உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகுந்தம் மூரெல்லாம்" என்னக்கடவதிறே; "'கூரத்தாழ்வான்மகன் பிறந்தபின்புசம்சாரமும் பரமபதமு மிடைச்சுவரைத்தள்ளி யொருபோகியாயிற்றுக்காண்' என்றுபெற்றிபணித்தார்" என்றுபிள்ளை யருளிச்செய்வர்.................................(கக)

அரும்பதம்.

நிகமத்தில் 'நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மின்' என்றதைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை (நிகமத்தில் இத்யாதி)

அன்பன் என்றவிடத்தில் ப்ரீதியைவிஷயாநுரூபமாக வாத்ஸல்யபரமாக வருளிச்செய்கிறார் (வாத்ஸல்யத்தைஇத்யாதி) அன்பன்றன்னையடைந்தவர்கள்-ஸ்ரீமஹாபாகவதர்கள். இங்கு 'அன்பன்' என்றதுபக்தன் என்றபடி. 'நம்பி' பததாத்பர்யம் (அடியாரித்யாதி) பகவானையும் பாகவதர்களையும்பற்றாமல் ஆழ்வார்விஷயத்திலன்பராவானென்னென்ன 'அன்பன்' 'தன்னையடைந்தவர்கட்கெலாமன்பன் நம்பிக்கன்பன்' என்கிறபதங்களைக்கடாக்ஷித்து இவர்களுக்குண்டான பலதாரதம்யங்களை யருளிச்செய்கிறார். (தனக்கு என்றுதொடங்கி அஞ்சுவாக்யத்தாலே)

அவர்களுக்குகப்பாகவன்றிக்கே அவன்பண்ணின வுபகாரத்தாலும் பற்றவேண்டுமென்கிறார். (ப்ரதமத்தில் இத்யாதி) 'சொல்நம்புவார்' என்னாதே 'சொன்ன' என்கையாலே பலிதம் (இனிதாய் இத்யாதி) (இருபுரியாவது) ஒருவன்முறுக்கு எதிர்முறுக்குக்கு விபரீதமாயிருக்கை. இங்கே தானே பரமபதம் என்றதுக்கு ஸம்வாதமாகவருளிச்செய்கிறார் (கூரத்தாழ்வானித்யாதி) (பெற்றிபணித்தார் என்றது) இங்கேயிருக்கச்செய்தேதானே அந்தவிபூதியிலநுபவத்தைப்பெற்றிபணித்தார். அங்குத்தையிலநுபவம் இங்

தேகிட்டுகையாலே இங்கேயிருந்தே அந்தவிபூதியை யுண்டாக்கினார்; ஆசையாலேயொரு போகியாயிற்றென்றபடி........... (௰௧)

ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீபெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு

ப்ரதிபத-வ்யாக்யாந அரும்பதங்கள்

முற்றிற்று.

